DŽEK SLEJD

ŠEJN

BROJ 135

CENA 7 DINARA

EDICIJA DOK HOLIDEJ

VANREDAN BROJ

POGAŽENA REČ

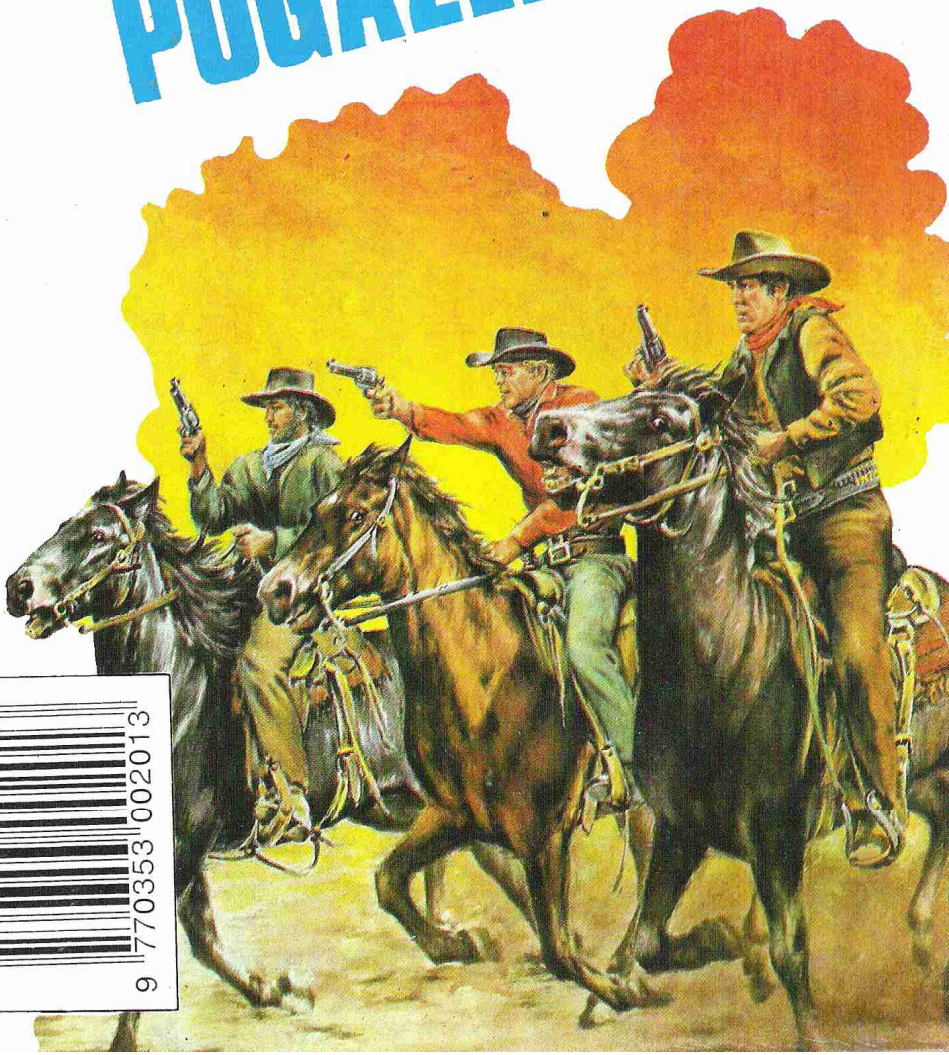

YU ISSN 0353-0027
9 770353 002013

★ ŠEJN ★

BROJ 135

DŽEK SLEJD

POGAŽENA REČ

FORUM* MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 135

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
BROKEN RULES

Recenzija
Ćamila KULINOVIĆ

Prevod i adaptacija
Ćamila KULINOVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Karolina GOMBAR
Ida ČEKIĆ

Štampa 03. VIII 1990.
Tržište 16. VIII 1990.

Izdaje DIP „FORUM-MARKETPRINT“, Novi Sad, Radnička 32
Štampa NIŠRO „FORUM“ OOUR „ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ
Naslov originala: Jack Slade – BROKEN RULES
Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena
Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.
Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 135 ATS; Australija 15 AUD; Francuska 68 FRF; Švedska 68 SEK; SR Nemačka 20 DEM; Švajcarska 18 CHF; SAD 12 USD. Uplate slati na devizni račun: PANONSKA BANKA D.D. Novi Sad, 65700-620-219-1261 FORUM-MARKETPRINT Novi Sad uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Šejn“. Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Pre šest meseci je Brajan Rokičo svom nekadašnjem prijatelju i šefu koji je ležao na samrti dao svečano obećanje da će brinuti o njegovom sinu i postupati s njim kao sa svojim rođenim. Bilo je to kada je Manuel Arkadio, vođa razbojnika napuštao ovaj svet na krajnje neslavan način. Umro je od ujeda zvečarke.

Sada, pola godine kasnije melez Brajan Rokičo odlučio je da pogazi datu reč. Nameravao je da Paka, sina njegovog nekadašnjeg prijatelja pošalje u pakao. Stajao je na putu ostvarenja planova koji su on i njegovi desperadosi skovali.

Pako je morao umreti, a neko je morao da ispali ubistveni hitac. On, Brajan Rokičo bio je novi vođa pa je to bio upravo njegov zadatak. Uz to Rokičo nije bio sujeveran pa nije ni zazirao od osvete mrtvog čoveka koja bi došla iz zagrobnog života.

Zategao je uzde svog belca i pogledao oko sebe. Prvo je upravio oči prema nebu i horizontu obojenim jarkocrvenim prugama onda osmotrio svoje ljude otupele od umora na iznurenim konjima. Znali su da neće stići na vreme u okolinu Puebla jer moraju da vuku sobom teško ranjenog Paka. Najzad je pogledao i Paka Arkadia, mladog Meksikanca. Sa dva metka u trbuhu mogao je još da se drži na leđima konja jer su mu noge bile vezane ispod životinje.

Paka su razdirali pakleni bolovi. Oči su mu duboko upale u duplje, a lice bledo i izobličeno. Već ceo jedan dan je iskašljavao krv. To što je uopšte još živ bilo je pravo čudo.

Mladić je predstavljao teret za sve njih. Dan ranije je rekao da ne treba čekati njega niti se obazirati, on će već naći put do Puebla i stići tamo. Verovatno je bio ubeđen da će uspeti. No i slep čovek je mogao da utvrdi da živ do tog grada ne može stići.

Kada je Brajan Rokičo priterao svog belca uz Pakovog konja mladi Meksikanac posle nekoliko sati prvi put podiže pogled. Za trenutak mu oči postadoše bistre i svetle. Teško ranjeni mladić je osetio instinktivno da kraj njega jaše dželat. Niko od ljudi koji su još do pre pola godine jahali pod vođstvom mladićevog oca sada neće ni prstom mrdnuti da mu pomogne. Naprotiv. Hteli su da ga se oslobode da bi neometano i brže grabili svojim putem. Sve je to prošlo kroz mladićevu glavu. Bio je svestan bezizlaznosti situacije i nemilosrdnosti ljudi s kojima je uz oca i on delio život.

Pako Arkadio pogleda krupnog, tamnokosog čoveka kraj sebe i odmahnu glavom.

– Ti misliš da neću uspeti, zar ne? – upitao je žustro.

Brajan Rokičo široko razvuče usta pokazujući svoje snažne žućkaste zube kao u divlje zveri. Slegnuo je ramenima.

– Iskreno rečeno, Pako ne možeš uspeti. I ostali ljudi misle to isto.

Pako Arkadio je drhtao. Ovog puta ne od groznice nego od smrtnog straha.

– Tako je to na ovom svetu Pako – zaključio je Rokičo.

– Samo jaki imaju šansu...

Pako nije hteo da umre. Ne ovde i ne sada. I nikako od metka koji mu je Rokičo namenio. Zaboravio je bol koji ga je razdirao besneći u njegovoj utrobi. Podozrivo je posmatrao novog vođu bande. Baš u trenutku kada je ovaj ležerno izvukao revolver iz futrole Pako potera svog konja. Ljudi koje još do pre nekoliko dana smatrao svojim prijateljima zatvoriše mu prolaz s obe strane. Sada mu je pogled obuhvatao samo odbojna lica. Prijateljstvo nije više imalo nikakvog značaja kada se radilo o velikom plenu. A do njega se može doći samo ukoliko ljudi u određeno vreme stignu u okolinu Puebla, pre manjeg odreda američke konjice koja je prenosila zarade i oružje u Fort Vako.

Ranjeni mladić je okrenuo konja udesno i nagnuo se duboko na vrat životinje. Do ivice zaravni kojom su sada jahali bilo je još dvadeset koraka. Iza toga je zjapila provalija. Nije poznavao ovaj kraj koji se graničio sa zemljom Čejena. Nije naravno mogao da baci pogled u provaliju, pa tako nije ni znao koliko je duboka.

Sledili su ga divlji povici Brajana Rokiča. Pako nije razumeo šta mu dovikuje ovaj čovek široka lica unakaženog ožiljcima. Mislio je uostalom samo na to da ima izbor između sigurne smrti ako ga stigne Brajanov metak i majušne šanse da preživi ako se zajedno sa konjem sunovrati u provaliju.

Odjeknuše dva pucnja. Jedan metak je zakačio rukav Pakove košulje, a drugi ga pogodio u rame i pritisnuo još niže uz vrat konja. Onda je čuo žestoku psovku i topot kopita konja na kojem je vođa bande krenuo za njim.

Trenutak kasnije se pred mladim Meksikancem otvorio pakao. Više uopšte nije pokušavao da izmeni sudbinu. Predao joj se. Za njega povratka nije bilo. Odlučio je za skok u neizvesno. Sunovrat u dubinu doživeo je kao beskrajno dug, nežan let. Onda je osetio žestog udarac i izgubio svest.

*

Više od pola dana je Šejn krstario teritorijom Čejena. Svakog trenutka ga je mogao pogoditi metak iz zasede, a da čak ne primeti ni senku pritajenog strelca. Međutim ovaj je put bio najkraći i najbrži do Puebla. Čoveku iz Sedme brigade je gorelo pod noktima, zapao je u vremenski tesnac. Nervi su mu bili krajnje napeti. Iz časa u čas su mu se sklapale oči. Najradije bi sišao tako umoran s leđa svog riđana, potražio senku neke nagnute stene i legao da spava.

Sve dok je sunce obasjavalo kameniti predeo to sebi nije smeo da priušti. Možda kasnije kada bude pao mrak. Čejeni ga do sada

nisu napali. Ako ne budu do smiraja, sigurno neće ni tokom noći. No dok sunce zamakne iza stenovitih planina proćiće još puna dva sata; a za to vreme...

Šejnovo lice je bilo kao sprženo, a oči su ga bolele. Uz to mu je riđan bio do te mere iscrpljen da je jedva pomerao noge. Kada bi se sada Čejeni pojavili nikako im ne bi mogao umaći. Brižljivo je opipao čuturu pričvršćenu za sedlo. Čak veoma oprezno, smatrajući da ga Indijanci posmatraju. Nije mogao da ih vidi, ali je znao da su tu. Svaki nagli, odsečan pokret mogao bi se tumačiti pogrešno, pa tako postati poslednji pokret u njegovom životu.

Otpio je jedan gutljaj. Vode je imao dovoljno. Tokom sledećeg predaha mogao bi napojiti i konja koji je bio iscrpljen i žedan koliko i njegov jahač.

„Vinčesterka" mu je ležala preko sedla. Žmirkajući pretraživao je pogledom okolinu i obronke stenovitih planina. Nigde ni jedne senke. Jedini zvuk bio je odjek kopita njegovog konja, koji je višestruko odjekivao.

Prividni mir je vladao oko Šejna, ali on nije gajio iluzije. Prolazili su minuti koji su se čoveku iz Sedme brigade činili kao sati. Otkrio je prve tamne mrlje na horizontu koji je do tada bio jarkocrvene boje. Nešto kasnije primetio je uzane krugove koje su svojim letom obrazovale ptice grabljivice. Krugovi su bivali sve uži i sve niži. Grabljivice na nebu bile su vesnici smrti.

No, dok još kruže život postoji. Tek kada se iz visine obruše dole, smrt je dobila bitku.

Šejn je pustio riđana da ide željenim tempom. Iako se svom snagom borio protiv umora ipak je zadremao. Jasan zvuk nalik na kopanje trže ga iz polusna. Instinktivno je hteo da dokopa „vinčesterku" ali ga zvižduk i šištanje sprečiše tome.

Ugledao ih je. Visoke, vitke ratnike sa žutim šarama na licu i poprsju. Visoko uspravljeni sedeli su na leđima, ponija. Tamna, duga kosa dopirala im je do snažnih mišićavih ramena. Neki od njih su nosili crvene trake na čelu. Ostali su zadenuli pera u kosu. Gledali su ga netremice. U njihovim tamnim očima se nije mogla primetiti ni iskra prijateljstva. Izrazi lica su im bili mračni, zatvoreni. U stvari nije se moglo otkriti ni da su prijateljski ni neprijateljski raspoloženi, a još manje šta smeraju. Šejnov umor je bio kao rukom odnesen. Naglim pokretom uzda zaustavio je konja u mestu. Pogledom je tražio neku šansu da se izvuče, bilo kakvu, ali je nije video.

Ako bi se bilo šta dogodilo, Šejn je u najboljem slučaju mogao da likvidira nekoliko crvenih ratnika i povede ih sobom na put u večna lovišta. Upravio je pogled na jednog visokog još uvek prilično mladog Indijanca kome su u crvenu traku na čelu bila zadenuta dva pera. Desna ruka mu je stezala kićeno ukrašeno ratnu sekiru, a drugom, levom držao je „vinčesterku" čija je cev bila uperena u Šejnove grudi.

Čovek iz Sedme brigade je ćutao izdržavajući prodoran pogled

Čejenovih očiju. Uostalom, poglavica je bio taj koji je trebalo da se oglasi prvi. To je običaj nalagao.

– Ti si na našoj zemlji!

Šejnu se činilo da je prošla čitava večnost. Klimnuo je glavom potvrdno. I njegov se kažiprst našao na okidaču „vinčesterke“ dok je cev bila upravljena u poglavičine grudi.

– Do sada Čejeni nisu imali ništa protiv da neko s miroljubivim namerama prelazi preko njihove teritorije – kazao je.

– Oni drugi bledoliki su izabrali put preko planinskog venca.

Oni drugi bledoliki! Mladi poglavica je mogao govoriti samo o Brajanu Rokiču i njegovim desperadosima. Pre dva dana je Šejn izgubio tragove bandita. Međutim, bio je uveren da zna kuda su naumili. Sve je ukazivalo na to da su krenuli u Pueblo. To je bilo maleno selo van glavnog puta koje se bezmalo graničilo sa zemljom Čejena.

– Ti ne pripadaš tim ljudima!

Šejn odmahnu glavom. Mora da se nešto dogodilo između Rokičovih bandita i Čejena.

– Ti tražiš one ljude. Ti si lovac na ljude!

Ovog puta je čovek Sedme brigade potvrdno klimnuo glavom.

Prvi put se na bojom ukrašenom licu indijanskog poglavice nešto pokrenulo.

– Oni su ustrelili tri moja ratnika i sami izgubili dvojicu svojih ljudi, pre nego su se povukli u planine.

– Vi ste ih sve vreme posmatrali?

– Do pre nekoliko sati. Posle toga su odjahali sa našeg područja. Bili su lukaviji od tebe.

To baš nije zvučalo ohrabrujuće. Na protiv. Tri ratnika su ubijena. Nije ni čudo što su Čejeni želeli osvetu. To će osetiti svako ko im bude preprečio put.

Šejn podiže levu ruku. Pokazao je prema grabljivicama koje su još uvek kružile osvetljene rumenilom smiraja. – Ovim putem mogu verovatno da stignem razbojnike – kazao je tiho. – Jašu u Pueblo.

– Isto kao i plavokaputaši koji dolaze sa istoka i nameravaju da idu u Fort Vako!

Klimnuo je glavom, iako je ovo plavokaputašima za njega bilo novost. Pritom se pitao zbog čega Brajan Rokičo ide upravo tim putem kojim će se neminovno sudariti sa vojnicima. Do sada je Rokičo sa svojim banditima negde napao i odmah pokušavao da se pritaji i sakrije. Važio je kao čovek koji se užasava svakog rizika. Sada, međutim, izgleda da želi direktan sukob s vojskom.

– Ti ne nosiš zvezdu, bledoliki – zaključi poglavica posle izvesnog vremena. – Šta onda hoćeš od onoga meleza i njegovih razbojnika?

– Želim da razbijem njegovu bandu, a Rokiča da izvedem pred sud – kazao je Šejn iskreno. – Oni su ubili tri tvoja ratnika, a prilikom prepada u Porteru ubili dva bankarska činovnika, jednu ženu i jedno malo dete!

Poglavica nabra čelo.

– Zbog čega ih goniš sam? Zar se drugi bledoliki boje?

– Ponekad sam čovek može više da postigne od celog puka – uzvratio je.

– Možda ako ima prijatelje.

Šejn nabra obrve.

– Prijatelji se mogu naći uz put.

Poglavica pokaza u pravcu juga gde su krugovi koje su obrazovale grabljivice bivali sve uži. Izgledalo je kao da će se svakog časa sunovratiti u dubinu.

– Oni su pucali na jednog mladog Meksikanca. On se namerno sunovaratio u dubinu i leži dole više mrtav nego živ. Možda je on taj jedan prijatelj koji će ti biti potreban.

To više nije zvučalo neprijateljski, ali je isto tako bilo daleko od davanja slobode. Poglavica pritera svog ponija uz Šejnovog riđana. Ponovo ga je posmatrao podozrivo.

– Ne izgledaš kao čovek koji protiv bande ubica ima neku šansu – kazao je tiho. – Ako se još budeš zadržavao s jednim Meksikancem na samrti kojeg upravo nestrpljivo čekaju one grabljivice, onda su ti šanse još manje.

– Prevalio sam dug i iscrpljujući put – kazao je Šejn. – Znam koji je cilj Rokičovih bandita pa ću ih stići prečicom jako dam sebi još malo vremena.

– Koliko vremena?

– Ovu noć i možda sledeći dan.

Poglavica sa crvenom trakom u koju su bila zadenuta dva pera okrete se prema svojim ćutljivim ratnicima. Govorio im je nešto na njihovom jeziku što čovek Sedme brigade nije mogao razumeti. Razgovor je trajao nekoliko minuta i delovao na čas ozbiljno i tiho a onda postajao glasniji i zvučao neprijateljski.

– Kada sunce sutra dostigne istu tačku koju sada ima, a ti se još budeš nalazio na našoj teritoriji, bićeš mrtav!

Svaki odgovor bi bio suvišan.

Odlučnim gotovo divljim trzajem poglavica okrete svog ponija i odjaha. Ratnici su ga sledili. Šejn se zagledao u oblak prašine koji su Čejeni uzvitlali. Još uvek nije verovao u primirje. Nekoliko minuta je sedeo nepomičan na leđima svog riđana, ali se ništa nije dogodilo. Čejeni su iščezli do daljeg. U svakom slučaju, povukli su se dovoljno daleko da ih on nije mogao videti. No jedno je sigurno, do sutra uveče će motriti na njega.

Blagim pritiskom u slabine poterao je svog konja. Podigao je pogled prema nebu i orijentisao se prema krugovima grabljivaca. Jahao je ceo sat, što je u ovim krajevima bilo mnogo, jer se mrak spuštao naglo. Put pred njim se jedva nazirao pa je prepustio vođstvo instinktu svog konja koji je pažljivo spuštao kopita na kamenito tle. Začuo je tiho ječanje koje kao da je dolazilo iz stena. Povukao je uzde i usporio riđanov hod. Napregnuto je osluškivao u mrak koji je bacao duboke senke na ovaj planinski predeo. Još dva – tri puta je čuo tiho ječanje koje se sve manje razbiralo. Kao da je povređeni gubio snagu.

Šejn je kliznuo sa konja i da bi ga umirio stavio mu ruku na nozdrve i milovao ga po grivi. Orjentisao se prema ječanju i pipajući kretao se između okomitih stena. Za trenutak je pogledao na gore. Na kraju okomitih stena moglo se videti samo do jedne zaravni. Naravno izlaz je bio mnogo viši, odnosno početak kamene provalije. Ako je Meksikanac preživeo pad, onda je to samo zbog toga što je prvo tresnuo o zaravan. Odande je mogao bezmalo bezbedno da stigne do dna kanjona. Ječanje se opet čulo. Ne, to nije bilo ječanje, nego grebanje mamuzama po stenju.

Šejn zastade. Osluškivao je napregnuto. Indijanci su pominjali samo teško ranjenog Meksikanca. O drugoj osobi nije bilo reči. Pažljivo je opipao nisko obešeni „remington". „Vinčesterka" bi mu ovde samo otežavala put. Nije još ni uspeo da izvuče revolver kada neko iza njega šklocnu revolverom. Tik iza njega!

Naglo se okrenu i ugledao svetlu senku nečijeg lica. Tada nešto polete prema njemu, pogodi ga u glavu i obori onesvešćenog na tle.

II

Džeriko Ventana, desna ruka vođe bande Rokiča i njegov zamenik pokaza na okrugli ispust između okomitih stena. Svuda oko tog ispusta podizala su se kamena brda i zatvarala vidik. Nebom su plovili oblaci pa se mesečina kroz njih probijala s mukom.

– Ljudima je potreban odmor – kazao je mršav čovek šiljatog lica. Bio je viši od vođe bande za pola glave i sigurno bar dvadeset kilograma lakši od meleza. Glas mu je bio veoma dubok što se nije moglo očekivati, jer nije bio naročito plećat.

Brajan Rokičo zaustavi belca i ispitivački osmotri svoje ljude. Bila je to u stvari gomila koja može da izazove sažaljenje. Gledajući ih takve, teško bi se moglo poverovati da će pobediti u borbi sa konjičkim odredom američke vojske.

Naravno i Ročiko je znao da je ljudima odmor više nego potreban. Možda je i sam izabrao za počinak ovo mesto na koje mu je Ventana skrenuo pažnju. Međutim, neizmerno mu je smetalo što ga je njegov zamenik ponovo preduhitrio. Još tada, kada je Manuel Arkadio bio živ Ventana je zauzimao položaj drugog čoveka. Možda je tada gajio nade da će posle Arkadijeve smrti preuzeti vođstvo bande. No posle ujeda zmije šef je brzo umro da bi izdao nalog o svom sledbeniku. U poslednjim trenucima mislio je samo još na dobrobit svog sina, Paka.

Rokičo ukloni dugu čekinjastu kosu s lica. Kada bi skinuo šešir i pokazao svoju dugu crnu kosu i profil moglo se odmah primetiti da je melez. U njegovim venama tekla je indijanska krv. Krv Meskaleros indijanaca tvrdio je Rokičo, nemajući nikada dokaze za to.

– Šišajte!

Glas vođe bande grmeo je kroz usamljeni brdoviti predeo narušavajući tišinu, a onda se obratio Džeriku Ventani.

– Ti ćeš rasporediti straže, Džeriko!

Bilo je to samo maltretiranje ništa drugo. U ovom, od boga zaboravljenom kraju koji su napustili i lisice i zečevi niko ne bi po slobodnoj volji došao. To je bilo predvorje pakla u kojem se preko dana sve topilo, a noću mrzlo.

Džeriko Ventana siđe sa svog šarca i pogladi ga da bi ga umirio. Šarac je bio poklon od umrlog vođe Arkadija jer mu je ranije jednom prilikom spasao život. Kada je to bilo i kako se sve odigralo više se ni sam Ventana nije mogao da seti. Bio je to Teksašanin, škrt na rečima koji se svega što se zbilo nije mogao da seti, ili pak nije hteo. Sada se zamišljeno češkao po glavi i pogledao ispod oka Brajana Rokiču.

– Svakom čoveku je odmor potreban – kazao je tiho. Stajali su po strani pa ih ljudi nisu mogli čuti. Na putu dovde nisam video čak ni izgladnelog kojota, Brajan. Nije nam, do đavola, potrebna straža!

Brajan Rokičo se prope na vrhove prstiju. Isturio je krupnu glavu napred. Lica dvojice tako različitih ljudi bila su sada veoma blizu. Mogli su da osete jedno drugom dah.

– Zar si u međuvremenu zaboravio ko ovde izdaje naređenja? Džeriko Ventana odmahnu glavom.

– Ti si šef – odgovorio je. – Ja sam tvoj zamenik. Dobar šef, međutim ne donosi odluke sam nego sasluša i svog zamenika. I nemoj me oslovljavati Teksašanine ako nećeš da ja tebi govorim melezu!

Brajan Rokičo se isceri.

– Ja sam ponosan na to što sam Meskaleros – kazao je, što po svemu sudeći, uopšte nije bila istina. – Neki od onih koji su se usudili da ga nazivaju melezom gledali su u travu, ali odozdo.

– Okej melezu! – kazao je Ventana tiho. – Ljudi će se odmoriti. I to svi! Ako ti po svaku cenu hoćeš da imaš stražu onda ćemo se ti i ja smenjivati.

– Ja sam šef – insistirao je Rokičo.

– Svakako – složio se Ventana. – Ali bez ljudi si samo jedan bedni melez.

Rokičo ustuknu korak unazad spreman da potegne svoj „kolt“.

Džeriko Ventana ostade da stoji. Nijedan mišić na njegovom mršavom licu nije se pomerio. Oči su mu i dalje bile poluzatvorene.

– Dobro znaš da mi time činiš uslugu, melezu – kazao je mirno.

– Pre nego što tu pucaljku izvučeš, izbušiću u tebi tri rupe. I još nešto bi trebalo da znaš pre nego što učiniš neku glupost: ovi ljudi te se možda boje, ali te ne mare. Neće te čak ni sahraniti pre nego što mi se priključe. Ona stvar sa Pakom nije bila dobra. Ljudi su se inače držali mirno ali sam video izraze njihovih lica. Mnogih od njih. Znam, to je bilo potrebno, i da sam bio na tvom mestu učinio bih isto. Uprkos tome, to nije bilo dobro. Ljudi su voleli Paka isto kao i Manuela, njegovog oca. Da nije prokletog novca i oružja koji hoćemo da prigrabimo, oni bi Paka, ako je potrebno, nosili na kraj sveta do lekara.

Rokičo je svoje snažno poprsje držao i dalje nagnuto napred.

– Zbog čega mi sve to pričaš, Teksašaninu?

– Zbog toga što hoću da stvari između nas budu jasne, melezu. Ti si šef i držiš u svojim rukama komandu. Ali ne tako kako bi ti to voleo da bude. Ljudi bi mogli da misle da ti sve odluke donosiš sam pa da te, prema tome vole ili mrze. Ali ja sam tvoj zamenik i savetodavac, kao što sam bio zamenik i savetodavac Manuelu Arkadiu. Važne odluke smo donosili zajedno.

– A šta ako se ja ne složim s tim da uz sebe imam ravnopravnog čoveka? Ako se ne složim s tim?

– Tada ćeš morati da sačekaš pogodan trenutak.

– Šta time hoćeš da kažeš, Teks?

– Time hoću da kažem da ćeš morati da sačekaš da bi ispalio nekoliko hitaca u leđa... Nekoliko, tvrdim Rokičo, jer jednim jedinim ne možeš srediti čoveka iz Teksasa!

Rokičo je hteo da kaže još nešto ali Ventana obode svog šarca i udalji se u pravcu ljudi koji su se smlaćeni od umora sručili na kamenu zaravan.

– Prvo namirite konje, pasji sinovi! – vikao je Ventana. – Možemo se odreći nekolicine vas, ali nekoliko konja manje bi za nas značilo propast!

Džeriko Ventana kao prvi krenu prema prvom izvoru.

Voda je izbijala iz stena i sakupljala se u jednoj udoljici izdubljenoj u kamenitom tlu obrazujući jezerce. Dovoljno duboko da se u njemu moglo čak i kupati. Ali Ventana nije hteo da na to prinudi ljude. Sve dok budu dobro obavljali svoje zadatke mogu, što se Ventane tiče, smrdeti kao tvorovi.

Kasnije je odveo šarca u duboku senku jedne kao nastrešnica nadnesene stene, odmotao ćebe i legao. Nekoliko trenutaka kasnije nad njega se nadnela senka Brajana Rokiča. Posle oštre rasprave vođa bande kao da se urazumio.

– Mi se baš mnogo ne marimo, Teksašaninu – kazao je tiho. – Još ovaj jedan posao pa da se rastanemo u miru. O kej?

– To je doista odličan predlog, melezu – odgovori Ventana i zatvori oči.

*

Oblaci su se povlačili prema istoku. Nad brdima se nalazila blistava kugla divnog punog meseca.

Šejn otvori oči. Pakleni bol prolete mu kao sečivo kroz mozak. Ječeći se okrenuo na stranu. Desnom rukom je opipavao glavu na kojoj je izbila ogromna čvoruga. Onda je ugledao mladu ženu. Klečala je pored stene na koju je bila naslonjena njena „vinčesterka“. Žuta kožna suknja podigla se visoko uz njene divne noge. Crne čizme sa mamuzama dopirale su joj do kolena. Duga kosa crna kao ugalj dopirala je u krupnim uvojcima do njenih izrazito ravnih ramena. Lice joj je bilo lepo, finih crta i sa velikim, tamnim očima. Disala je teško, pa su se ispod crvene bluze bujne grudi podizale i spuštale.

Šejn se delimično uspravi, a lepa crnokosa devojka se istog časa maši „vinčesterke“. Prst joj se zgrčio na obaraču.

Šejn podiže desnu ruku i skloni kosu sa čela. – Ovo je zemlja Čejena – rekao je gotovo šapatom. – Zbog toga što je tako ti upravo nisi pucala na mene. Znaš da bi te oni našli.

Crnokosa devojka izreče tiho kletvu, ispusti cev „vinčesterke“.

– Ko si ti?

– Šejn – uzvrati čovek Sedme brigade.

– Ja sam Mercedes de Silva.

Zvučalo je tako da je svaki komentar suvišan i da to ime mora poznavati svako. Šejn ga do tada, međutim, nije čuo. Slegnuo je ramenima. Iskreno rečeno, lepotica ga u ovom trenutku nije zanimala, iako nije bio ženomrzac. Mislio je intenzivno na teško povređenog Meksikanca o kome su mu pričali Čejeni.

Ustao je, a Mercedes de Silva nije pokušala da ga spreči u tome. Na neki način je u međuvremenu shvatila da joj od ovog neznanca ne preti opasnost.

– Gde je on? – upitao je.

Crnokosa lepotica se odvojila od stena, prošlo mimo njega i krenula u mrak. Brzo se uputio za njom da je ne bi ispustio iz vida. Put je obrazovao neku vrstu savijenog lakta. Kraj njega je ležao leš konja slomljenih zglobova. Dvadeset koraka dalje jedva primetna špilja u sivom kamenom zidu.

Mercedes de Silva stade ispred nje.

– Otkud znaš o ovom?

Čuo se tihi glas iz špilje a Mercedes ga pogleda podozrivo.

– Od Čejena – odgovori Šejn. – Naleteo sam na crvene ratnike. Nemoj me pitati zbog čega me nisu likvidirali. Ne znam ni sam. Ali, po svemu sudeći dopalo im se što gonim ljude koji su ustrelili trojicu njihovih ratnika, a onda napustili indijansku teritoriju.

– Brajan Rokičo i njegovi razbojnici!

Šejn potvrdi. – Stigao sam dan posle posete Brajanove bande Porteru. Video sam mrtvu ženu i dete. Činovnike banke su već bili sahranili. Šerif nije bio spreman da goni razbojnike dalje van teritorije za koju je nadležan, a u blizini nije bilo saveznog šerifa. Prema tome, ja sam krenuo za njima.

Mercedes de Silva pokaza prema pećini.

– Tamo je jedan od Rokičovih razbojnika.

Trebalo je da zvuči oštro, ali nije. Na neki način je izgleda osećala sažaljenje prema mladom Meksikancu, iako je znala da je bio u Porteru kada su razbojnici ubili tri osobe pa čak i jedno malo dete.

– Zakačio je to u Porteru. Ima dva metka u trbuhu. Treći mu se zario u rame. To je Pako Arkadio, sin nekadašnjeg vođe bande.

Šejn uđe u pećinu pošto mu je Mercedes oslobodila prolaz. Mrak je bio tako gust da je mogao nazirati samo senke i onda kada su mu se oči navikle na tminu.

– Desno od pećine je jedan suvi grm. Donesi granje da ovde zapalimo vatru.

Mercedes de Silva je oklevala.

– Čejeni su mi ostavili vreme do sutra uveče. To je rok do kojeg moram napustiti njihovu zemlju. Ako se posle toga budemo zadržali na njoj, sigurno će preduzeti nešto.

Crnokosa devojka nestade u mraku. Šejn se približio mladom Meksikancu koji je ležao zgrčen i ječao jedva čujno.

Meksikančev odgovor na pitanje može li razumeti Šejna bilo je samo glasnije ječanje.

– Rokičo i njegovi razbojnici su odjahali u Pueblo, zar ne?

Ponovo ječanje koje nije moralo značiti potvrdan odgovor.

Mercedes se vratila u špilju sa naramkom suvih grana. Složila ih je kraj samog ulaza u špilju da vetar ne bi unosio dim unutra nego ga razvejavao napolje.

Dodirnuo je mladićevo čelo obliveno znojem. Bilo je užareno od groznice. Za nekoliko trenutaka se vatra rasplamsala. Sada je Šejn mogao bolje da osmotri mladog Meksikanca. Pako Arkadio je u stvari trebalo da bude mrtav. Sam đavo zna šta ga je održavalo u životu. Kosti su mu bile polomljene, dva metka su mu se zarila u trbuh a treći u rame. I po očima duboko usađenim u duplje videlo se da je u groznici. Usnice su mu bile ispucane. Pri padu je izbio i nekoliko zuba. Inače, Šejn je u svom životu video mnoge teško povređene i unakažene ljude. Međutim, na to se nikada nije mogao naviknuti. Uvek je za njega predstavljalo šok da vidi čoveka koji toliko pati.

Mercedes de Silva je donela čuturu. Sela je na toplo kamenje kraj Šejna. Osećao je njenu blizinu, a kada se pokretala, njene čvrste grudi su mu dodirivale rame. No, to nije činila namerno.Čak se ne bi reklo da je toga svesna. Oprezno je pojila ranjenika. Mladi Meksikanac je gutao s mukom. Okrenuo je glavu prema Šejnu.

– Ja moram u Pueblo – kazao je šapatom. – Tamo imaju lekara.

Šejn je posmatrao njegovo upalo lice, smrskane zglobove i ružne ulazne rane. Pako se grčevito hvatao za lažnu nadu, jer ni jedan lekar na svetu nije mogao učiniti nešto za njega.

– Pueblo – ponovio je Pako Arkadio.

Pre nego što je uspeo da mu kaže bilo šta, u špilji se pokrenula senka. Okrenuo se i ugledao staru Indijanku. Hodala je pogrbljeno i imala čvornovate ruke s noktima povijenim kao u grabljivice. Koža joj je delovala kao uštavljena, a oči su bile mutne. Nije imala ni jednog zuba. Seda kosa joj je neuredno padala na ramena. Bez reči je odgurnula Mercedes u stranu, a Šejn je propusti na svoje mesto. Nagnula se nad Meksikanca koji je sve slabije ječao. Mrmljala je nešto što je zvučalo kao molitva ili zavet. Posle toga je namazala Pakovo lice i vrat nekim sivim melemom. Sačekala je trenutak, a onda sa ranjenog mladića skinula odeću. Izmazala mu je melemom celo telo. Melem je širio užasan smrad.

Za divno čudo tokom celog postupka dok je nesrećnog mladića okretala i prevrtala, on nije ni jeknuo.

Šejn je prišao Mercedes, pridružio joj se na ulazu u špilju. Gledala ga je razrogačenih očiju ne shvatajući šta se to zbiva. Htela je da kaže nešto ali on odmahnu glavom. Onda ga je uhvatila za ru-

ku i stisnula. Gotovo se prilepila uz njega tako da joj je osećao bedra. Izgubio je pojam o vremenu. Možda je proteklo samo nekoliko minuta ili možda nekoliko sati dok se stara Indijanka nije uspravila i još za trenutak ostala ispred nagog mladića. Na kraju je pljunula na njega i okrenula se prema izlazu.

Šejn i Mercedes su je sledili. Posle nekoliko koraka je zastala, a Šejn joj je u očima ugledao suze.

– On će umreti – kazala je tiho stara isceliteljka. – No sada više nema bolove.

Šejn je znao da mladiću nema spasa pa je klimnuo glavom.

– Živeće još sat, dva – kazala je stara. – Neće imati bolove dok ne ode u večna lovišta.

Mercedes zadrhta. Šejn joj obgrli ramena i privuče sebi. Nije se opirala.

Pako Arkadio će umreti, no ne baš tako brzo. Stara Indijanka se pobrinula na neki nepoznati način da Pako ne trpi više paklene bolove. Neko ko nije proveo život u ovoj surovoj zemlji i nije znao za postoje indijanski rituali koje mozak belog čoveka ne može da pojmi, verovatno bi pomislio da je sve ovo bila šala. Za Šejna, međutim, to nije bila šala. Bez obzira na to čudio se zbog čega je stara Indijanka sve to učinila za Meksikanca.

– Ljudi koji su jahali s ovim mladićem ubili su dva moja sina – kazala je stara Indijanka, a da je Šejn nije ništa pitao.

– Ratnik s dva pera, naš poglavica kazao je da si ti čovek koji hoće da kazni te bledolike. Je li to istina?

Šejn potvrdi. Stara priđe bliže pripadniku Sedme brigade. Mercedes de Silva se grčevito držala za njega.

– Moći češ da ga ispituješ, čoveče bez zvezde. Sve će ti reći. To će ti olakšati da pronađeš ubice. Samo zbog toga sam došla. Meksikanac će umreti za dva sata a možda i brže. Nemoj oklevati predugo. I nemoj zaboraviti šta je ratnik s dva pera kazao – do sutra uveče moraš s ovom belom skvo da napustiš indijansku zemlju.

Nekoliko trenutaka ga je gledalala svojim vodnjikavim očima, a onda se okrenula naglo i iščezla u mrak.

Crnokosa devojka se još više pribila uz Šejna. Netremice je gledala prema mestu između stena gde je stara Indijanka nestala.

– Moj bože! – šaputala je.

Da bi je umirio, nežno je pomilovao po kosi.

– Zbog čega si ovde? – upitao je.

Mercedes de Silva se odmače od njega. Povukla se nekoliko koraka i zabacila dugu kosu na potiljak.

– Ja sam kao i ti pošla za razbojnicima, ali jedan dan ranije. Pratim ih još od Portera. – Gorčina u njenom glasu se nije mogla prečuti. – Nisu uspeli da opljačkaju banku u Porteru ali sam saznala da smeraju nešto drugo. Jedan od tih ljudi je bio sa mnom noć pre zločina.

Rekavši to nasmejala se muklo.

– Možda izgledam kao anđeo, ali ja to nisam. Hoćeš li da znaš šta sam?

– Znam – uzvrati Šejn mirno.

– Šta?

– Prelepa žena, Mercedes.

Nekoliko trenutaka joj je pogled bio oboren, a onda ga ponovo podigla i pogledala ga pravo u oči.

– No, pre neuspelog napada na banku u Porteru jedan od njih je bio sa mnom. Pominjao je Pueblo i jedan odred američke konjice koju treba tamo da sačekaju. Ne znam o čemu sa radi. No pošto sam svojim očima videla šta su sutradan učinili u Porteru krenula sam za njima uverena da će im vojska smrsiti konce. Možda u svom životu nisam učinila mnogo dobrih stvari, ali sam ovog puta odlučila da stavim i sopstveni život na kocku da bi bandite stigla zaslužena kazna. U stvari, sam anđeo osvete!

Mercedes se nije izmakla kada je Šejn uhvatio za ruke. Osećao je njeno telo kroz tanku haljinu. Milovao joj je dugu crnu kosu.

– To nije posao za ženu – kazao je tiho.

Posle nekoliko trenutaka se izmakla govoreći:

– Zaboravi da sam žena – kazala je muklo. – Jednostavno zaboravi. Ako ne možeš onda u meni gledaj ženu koja je u stanju da bude svom čoveku uz bok jer iza nje stoji surov, težak život.

Prošla je mimo njega i ušla u pećinu. Šejn je ostao još malo na čistom vazduhu. Sakupljao je u bližoj okolini drva za vatru. Zatekao je Mercedes na zemlji pored ranjenog Meksikanca. Pako Arkadio je otvorio oči. Gledao je oko sebe. Tek u ovom trenutku shvatio je šta se zbiva s njim i oko njega. Hteo je da pokrene ruku i zauzme drugi položaj. Nije uspeo, samo je jauknuo bolno.

– Ne možeš da se krećeš – objasnio mu je Šejn. – Sve dok budeš ležao mirno nećeš osećati bolove ili ćeš moći da ih podnosiš jer nisu previše jaki.

– Pueblo, tamo postoji lekar – promuca Pako.

Mercedes de Silva se naglo podiže i uspravi. Zabacila je ramena unazad tako da su joj grudi zatezale crvenu tkaninu bluze. Nazirali su se čak vrhovi bujnih grudi. Ono u šta Šejn nikada ne bi mogao poverovati dogodilo se u ovom času: Pako je okrenuo glavu i s divljenjem piljio u devojku raskošne lepote. Oči mu zasvetleše. Kao da se nečeg dosećao.

– Ja te poznajem – promrmljao je.

Mercedes potvrdi. – Iz Portera, – objasnila je. – Boravili ste jedan dan u gradu da biste se o svemu obavestili. Ipak vam je sve pošlo naopako. Dva čoveka, jedna žena i jedno dete su morali umreti Pako!

Mladi Meksikanac odmahnu glavom dok mu je znoj rosio čelo.

– Ja sam tim nemam baš ništa!

– Zbog čega su ti onda ispalili dva metka u stomak? – pitao je Šejn.

Pako Arkadio se trže. – Bio sam u Porteru ali nisam ubio nikoga.

– Moguće.

– Moram u Pueblo kod lekara.

Šejn i Mercedes izmenjaše poglede. Pre nego što je on mogao bi-

lo šta da kaže, Mercedes priđe bliže Meksikancu. Nagnula se nad njega i zagledala pravo u oči. Odmahnula je zatim glavom.

– Tebi lekar više nije potreban, Pako – kazala je bez oštrine u glasu. – Stara Indijanka te je oslobodila bolova, ali ćeš umreti. Ni jedan lekar ne može da ti pomogne.

Mercedes de Silva mora da je doista za sobom imala težak, surov život. Samo se time moglo objasniti to što je samrtniku sasula istinu u lice. Uostalom kod nje je bila u pitanju i mržnja. Videla je kako u Porteru umiru žrtve razbojnika. Možda je to podsetilo na nešto iz njene prošlosti i staru, davno zaboravljenu gorčinu izvukao na površinu.

– Ne! – jeknu Pako. Pogledao je Šejna kao da očekuje od njega da će poreći ono što je Mercedes kazala.

– Nije ti ostalo još mnogo vremena, Pako – nevoljno je rekao Šejn. – Nisi se tek tako, dobrovoljno sunovratio u klanac. Nešto je prethodilo tome. Bio si ranjen, smetao si im i sputavao ih pa nisu više hteli da te vuku sa sobom!

– Hteo je da me ustreli!

– Brajan Rokičo?

– Da. Čovek koji je mom ocu na samrtnom času obećao da će paziti na mene kao na rođenog sina. On je hteo da me ustreli...

– Zbog čega moraju Brajan i njegovi ljudi da stignu u Pueblo?

– Zbog odreda američke konjice. – Ranjenom mladiću pogled postade sasvim jasan. Samo bogovi znaju šta mu je to stara Indijanka dala šta je učinila s njim, tek Pako nije osećao bolove. – Radi se o novcu, možda o zlatu i o oružju za Fort Vako!

Mercedes ustade i uspravi se. Gledala je u Šejna i klimnula glavom.

– Baš tako je bilo, to sam čula od...Sećam se.

Čuvši o čemu se radi, čoveka Sedme brigade obli znoj.

– Kada vojnici dolaze u Pueblo?

– Sutra, prekosutra, ne znam – odgovori Pako. – Žedan sam!

Mercedes napoji ranjenika iz čuture. Pio je u malim gutljajima. Kao da se pomirio sa bliskom smrću.

– Šta i kako treba da se odigra, Pako?

– Ja to ne znam.

Dalja pitanja u tom pravcu bila su besmislena. Pako je mrzeo Rokiča i sigurno bi rekao sve samo da mu naškodi. Njemu i ostalima iz bande.

– Poznaješ li Pueblo?

Pogledao je crnokosu lepoticu. Ona odmahnu glavom.

– Ja sam pre nekoliko dana prvi put čula za tu jazbinu. Ne znam gde se nalazi i kako se najbrže dolazi do nje.

Šejn je znao kako se stiže u Pueblo. Ali je to bilo sve. Pretpostavio je da će odred konjice proći kraj samog Puebla ili pak kroz njega. Tamo će ih u zasedi čekati Rokičo i njegovi razbojnici. Doći će do krvoprolića. Znao je da ovaj vođa bande nikada za sobom ne ostavlja svedoke. Šejnu je to bilo poznato, jer je od Sedme brigade

dobio obiman dosije o banditima, još pre nego što su ga poslali na put da najzad Rokiču pomrsi konce.

Pako okrete glavu na stranu i zatvori oči.

– Ja u Porteru nisam nikog ustrelio – promrsio je tiho. – Morate mi to verovati. Ja sam...

Glas mu je zamro. Šejn mu priđe. Kleknuo je na zemlju pored mladog Meksikanca. Lice mu je bilo voštano i upalo. Izgledao je kao da spava. To i jeste bio san iz kojeg se čovek nikada ne budi.

On nikoga nije ustrelio, tvrdio je nesrećnik. Možda je to i bila istina. Međutim bio je tamo, sa razbojnicima. Da ga meci nisu zakačili, uzeo bi učešće u planiranom napadu na konjički odred u Pueblu.

Šejn je ustao i zabacio ramena. Mercedes ga je čekala pored ulaza u špilju. Slutio je šta misli.

– Potražićemo neko drugo mesto za spavanje. Pogledom je tražio u okolini neko pogodno mesto. Od Čejena nije bilo ni traga. Uprkos tome, čovek iz Sedme brigade bio uveren da se tu negde u blizini kriju nekolicina ratnika. Mir koji je sklopio s poglavicom činilo mu se stoji na veoma klimavim nogama.

Ratnik sa dva pera bio je veoma mlad poglavica. Možda ga nisu baš svi ratnici prihvatili i možda se mogu suprotstaviti njegovoj odluci.

– Na pola milje odavde postoji malo jezero – kazala je Mercedes de Silva. – Htela bih da se okupam!

Ne sačekavši odgovor jednostavno se okrenula i nestala između stena.

Šejn još jednom baci pogled u špilju. Grane su u međuvremnu izgorele pa je samo žar osvetljavao okolinu svojim rumenim sjajem. Grubi, kameni zidovi špilje delovali su avetinjski. Pako se još uvek nije pomerio. Međutim jasno se moglo videti da mladi Meksikanac još uvek diše. Utonuo je u dubok, miran san.

Jezero!

Ni sam nije znao šta ga je u ovom trenutku gonilo da pohita tamo. U suštini je bilo suviše iscrpljen da bi smogao snage i volje da se i sam okupa. Od kada je odjahao iz Portera nije spavao više od četiri sata niti je imao jedan pristojan obed. Uprkos tome, vođen nekom neobjašnjivom potrebom krenuo je putem kojim je Mercedes de Silva otišla pre njega. Jezero nije bilo teško naći bez obzira na mrak.

Sa neke stene se voda, bolje rečeno vodopad, spuštao do kotline i obrazovao jezero. Trebalo je samo slediti šum vode.

Nekoliko minuta kasnije stigao je do kamene barijere koja je gotovo okružavala jezero obasjano mesečinom. Zastao je naslonjen na stene.

Odeća Mercedes de Silve bila je razbacana po kamenom tlu dok je crnokosa lepotica bila uronjena u vodu na desetak metara rastojanja. Voda joj je dosezala jedva preko kukova. Bila je naga. Kada se pokrenula i podigla ruke uvis čvrste grudi joj zadrhtaše. Bio je to rajski prizor. Jezero, mesečina i naga devojka. Duga crna kosa bila je mokra i lepila se uz telo. Gledala je u njegovom pravcu ali

ga nije mogla videti. Uprkos tome činilo joj se da ga iščekuje. Upravo je hteo da skine odeću i krene za njom u vodu kada s druge strane dve senke natkriliše površinu jezera.

Čejeni!

Računao je s tim da ga crveni ratnici neće ispuštati iz vida, da će motriti na njega. To je sigurno bila naredba i mladog poglavice. Sigurno im nije naredio da puze po tlu kao zmije i približavaju se vodi. Nekoliko trenutaka kasnije nestali su sa vidika. Iako je Mercedes ušla u vodu samo do struka, jezero je očigledno bilo dovoljno duboko da se u njega moglo zagnjuriti.

Šejn je žmirkajući gledao površinu vode. Slutio je šta Indijanci smeraju ali prosto nije hteo da veruje u to. Konačno, Čejen sa dva pera mu je do sutradan uveče obećao zaštitu. Prosto je nepojmljivo da ga je poglavica slagao. Laži i obmane nisu bile svojstvene Indijancima.

Sekundi su proticali, a onda dva Čejena izroniše, jedan levo, a drugi desno od Mercedes de Silve. Jake ruke joj zatvoriše usta pre nego što je uopšte uspela da pusti glas od sebe, da krikne. Naglo su je povukli pod vodu tako da se na mestu gde je trenutak ranije stajala, pojaviše kovitlaci i talasi.

Šejn zadrža na trenutak dah. Pipao je rukom oko pasa tražeći nož koji mu je bio zadenut u kaniju na pojasu. Izvukao je sečivo. Pogledom je pažljivo pratio šta se dešava oko jezera. Dva ratnika su bila očigledno sama. Pošto im je prepad na Mercedes uspeo i sve do sada teklo glatko, sigurno bi se i drugi ratnici pojavili da ih je bilo u blizini.

Sačekao je da dva ratnika sa Mercedes stignu na drugu obalu jezera. Kada su se pojavili, Šejnu je bilo odmah jasno da je Mercedes onesvešćena. To se moglo otkriti na prvi pogled. No sigurno nije izgubila svest pod vodom, jer nije boravila dugo ispod nje, niti su je ratnici pod vodom udarili u glavu. Oprezno je obilazio kamenu barijeru. Do obale je bilo najviše pet koraka. Tu malu razdaljinu prešao je puzeći, pripijen trbuhom za tle. Čak i kada bi se crvenokošci u ovom trenutku okrenuli u njegovom pravcu ne bi ga mogli videti.

Ni jedan se nije okrenuo. Obojica su bila suviše okupljena time da nagu, lepu ženu uvuku iza gustog žbunja kraj obale. Šta će se tamo dogoditi Šejn je mogao da pretpostavi. Stigao je do obale gde voda nije dosezala dalje od kolena. Kako su stvari stajale, u ovom trenutku nije smeo da dozvoli sebi neku omašku. Zaronio je odmah. Dvojica Čejena se nisu mogla odupreti pohoti, dakle suprostavili su se naređenju poglavice. Zbog toga nisu smeli da rizikuju. Ako bi se saznalo šta se ovde zbiva, očekuje ih smrt. Dakle neće iza sebe ostaviti živog svedoka!

Mercedes de Silva je bila osuđena na smrt!

Otprilike na sredini jezera Šejn izroni iz vode. Podigao je samo toliko glavu da udahne vazduh i da se orijentiše. Roneći, skrenuo je malo sa željenog pravca i sada to mora ispraviti. Samo jedan pogled bio je dovoljan, pa je zaronio ponovo. Hladna jezerska voda

ga je u prvim trenucima osvežavala i odagnala mu na kratko umor. Međutim, plivanje pod vodom uz napor da ne bude primećen, učinili su svoje.

Bez daha i potpuno iscrpljen najzad je dopuzio do žbunja na obali. Ostao je da leži nekoliko trenutaka potpuno ošamućen. Napregnuto je piljio u mrak. Nije se čulo ništa.

To je značilo da su se dva ratnika sa svojim plenom povukla dalje unazad da ne bi bila ometana. Šejn se podigao u čučeći položaj i uzeo nož u desnu ruku. Oprezno je tražio prolaz između stena kojih je sigurno bilo na ovoj obali reke kao i na drugoj. Samo je rastinje na ovoj strani bilo znatno bujnije.

Proteklo je nekoliko minuta. Onda se začuo smeh, nečiji zajednički smeh. To su bila dvojica Čejena. Taj smeh prekidalo je ječanje Mercedes de Silva. Ratnici su izmenjali nekoliko reči na svom jeziku. Ponovo je zavladala tišina. Verovatno su crvenokošci na neki način stavili Mercedes do znanja da joj je otkucao zadnji čas ako ne bude mirna.

Mercedes de Silva se trenutno držala toga. No kako je Šejn ocenio devojku, ona im se neće dati bez otpora.

Nastavio je da se prikrada. Pošto je obišao nekoliko žbunova pred njegovim pogledom se ukaza čistina. Tamo su se nalazili Indijanci sa svojom zarobljenicom.

Crnokosa lepotica je ležala na zemlji delujući na prvi pogled bespomoćno. To mora da su i Čejeni mislili, jer nisu videli iskre u njenim očima, jer je glava bila okrenuta ustranu. Upravo u pravcu iz kojeg se član Sedme brigade prišunjao.

Indijanci su klečali u travi levo i desno od devojke. Skinuli su svoje kožne pregače i požudno dodirivali raskošno telo bele žene.

Šejn se priljubi uz tle. Mercedes se nije još nalazila u neposrednoj opasnosti. Čejeni izgleda nisu mogli da se sporazumeju ko će je prvi posedovati. Šejn se malo pridiže iz trave i vide kako se telo crnokose lepotice zateglo. Bio je to znak da ga je Mercedes primetila. Na trenutak je podigao ruku dajući joj znak da mora ostati mirna. Nadao se da je devojka razumela poruku. Naravno mogao je da pretpostavi do koje mere joj to pada teško. Što se pak nje tiče znala je isto tako pouzdano da bi se sve moglo završiti mnogo gore ukoliko se ne bi držala uputstava.

Dvojica Čejena se raspravljala žustro. Nisu više bili prijatelji, a na njihovim, bojom išaranim licima moglo se videti da ni jedan od njih nije spreman da popusti. Najzad je donesena odluka. Jedan od dvojice ispusti glasan grleni uzvik koji je odražavao potisnuti bes i ustade. Nekoliko trenutaka je ostao da stoji uz Mercedes i piljio u nju pohotljivo. Onda se naglo okrete i iščeze iza žbunja.

Šejn odahnu sa olakšanjem i okrete se na stranu. Sada je na nekoliko minuta morao ostaviti Mercedes, prepustiti je sopstvenoj sudbini. Ona je bila prema uverenju čoveka iz Sedme brigade iskusna žena. Prema tome uspeće joj da Čejena na kojeg je pao izbor da bude prvi, umeti da zadrži na neko vreme.

Kretao se kroz visoku travu potpuno nečujno. Stigao je tako do

žbunja u koje se drugi Indijanac povukao. Ostao je na kratko da leži ispred žbuna. Grane su, međutim, bile tako guste da nije mogao videti kroz njih. Znao je međutim da se Indijanac zadržao baš tu iza žbuna. To ipak nije hteo da zanemari, pa je levom rukom razmakao grane žbuna. U desnici je držao nož čiji je vrh bio okrenut na gore. Tada je ugledao senku koja se obrušavala na njega. Nečujno i iznenada. Za trenutak video je obojeno izobličeno lice indijanskog ratnika. Šejnov nož je kao sam od sebe poleteo na gore. Telo indijanca je svojom težinom pritiskivalo Šejna na meko tle. Ruke Čejena su još jednom u trzaju krenule prema Šejnovom vratu, ali nisu uspele da ga dokopaju.

Smrt je bila brža!

Odgurnuo je beživotno telo Indijanca od sebe i teško dišući, podigao se u čučanj. Jednim trzajem je izvukao nož iz mrtvaca i krenuo desno napred.

Sada je mogao da čuje glas Mercedes de Silva. Zvučalo je bezmalo kao da se smeje. Povremeno je to bilo prekidano Indijančevim mumlanjem kojeg je verovatno iznenadilo što mu bela skvo ne pruža nikakav otpor.

Mercedes se, kako se činilo, igrala s njim. Bila je to igra na život i smrt.

Kada je Indijanac hteo da je ščepa, naglo se okrenula tako da su njegove ruke su uletele u prazno...

U okretu, što Čejen nije mogao da vidi, pretražila je pogledom žbunje iza kojeg je mislila da se Šejn nalazi. Nije čula nikakav šum pritajene borbe pa se osetila sigurnijom.

Čovek Sedme brigade se uspravio. Bio je potpuno zaklonjen žbunjem, ali ipak je mogao biti otkriven.

Čejen je, međutim imao važnijeg posla. Nasrnuo je ponovo na Mercedes koja je upravo promenila položaj.

Nije, istina, mogla da vidi da je Sejn zakoračio malo dalje u desno. Zbog toga se i dogodilo da ga Indijanac konačno otkrije. Skočio je na noge. Nevolja je bila u tome što je sa kožnom pregačom odložio i oružje. Nalazilo se na udaljenosti od desetak metara. Ipak pokušao je da ga se domogne.

Šejn nije imao ni majušnu šansu da stigne Indijanca pre nego što se dokopa oružja. Postojao je samo jedan način.

Šejn baci nož. Oštro sečivo zazvižda kroz vazduh.

Bio je pogođen dok je grabio napred. Izgledalo je kao da je naleteo na nevidljivu prepreku koja ga je ukopala u mestu. Zabacio je obe ruke u vazduh. Usta su mu bila otvorena, ali iz njih nije izlazio glas. Noge pod njim otkazaše poslušnost. Poleteo je prema zemlji. Bio je mrtav kada je pao na meko tle.

Mercedes de Silva se okrete u stranu a onda uspravi. Drhtala je celim telom, dok joj je bledo lice bilo u grču. S rukama koje su visile niz telo stajala je kao ukopana i gledala u Šejna. Prvo je proverio da li je i drugi Indijanac mrtav, a onda je krenuo prema njoj.

Zagrlio je nagu lepoticu i nekoliko trenutaka je držao u naručju.

Kada je osetio da drhtaj njenog tela slabi i da se smiruje pustio je. Kada je htela da kaže nešto Šejn odmahnu glavom.

– Možda su to bila jedina dva ratnika određena da bde nad nama, da nas prate. Ali ih može uskoro neko smeniti na straži. Ne bismo smeli više da gubimo vreme, Mercedes. Treba da napustimo indijansku teritoriju što pre.

Posmatrala ga je neko vreme, a onda zakoračila u jezero s namerom da ga prepliva i pređe na drugu stranu.

Pošao je za njom. Na drugoj obali je cedio vodu iz svoje odeće dok se Mercedes oblačila. Zajedno su krenuli put špilje, Pako je još uvek ležao u istom položaju u kojem ga je Šejn ostavio.

Ona dva sata o kojima je stara Indijanka govorila nisu još protekla, ali je Pako bio mrtav. Jednostavno je umro u snu, bez bolova.

Umotao je konjima kopita komadima pokrivača. Bolje da ih niko ne čuje. Poglavica s dva pera je mogao bez mnogo muke da otkrije da se nešto dogodilo. Sigurno bi tada poslao nekoliko ratnika u izvidnicu, a oni bi sigurno našli ubijenu sabraću. U stanju u kojem su se nalazili i on i devojka nisu imali nikakvih šansi protiv jedne crvene horde.

III

Manuela Eskolares koja je radila u polju kukuruza nedaleko od same ivice sela prva je ugledala jahače. U početku je to bio gusti oblak prašine na horizontu koje za neko vreme potamnio nebo. Sedamnaestogodišnja devojka se nasloni na motiku, obrisa znoj s lica i sačeka. Nije se baš događalo često da u blizini Puebla zabasaju neki jahači. A kada naiđu, to ne mora uvek da znači nešto loše. Skrenula je pogled unazad. Do sela je bilo pola milje. Ostali koji su radili sa njom u polju vratili su se u selo na odmor. Manuela je ostala u polju samo zbog toga što je očekivala Hozea, a ovo je bilo jedino mesto gde su se mogli neometano sastati.

Manuela Eskolares je sela na zemlju, zadigla široku crvenu suknju i trljala nekoliko ogrebotina koje je tokom rada stekla. Bila je umorna od rada i imala nečistu savest. Otac nije gledao baš blagonaklono na to što se sastaje sa Hozeom Bartadijem, krčmarevim sinom. Kao i većina očeva i on je za svoju kćer jedinicu priželjkivao boljeg zeta. To je uvek naglašavao kada bi se o njenoj udaji ili o seoskim mladićima povela reč.

To je, međutim, bilo lako govoriti, ali kako ostvariti. Većina mladih ljudi napustila je Pueblo i nije pomišljala na to da se vraća ako je bilo gde na drugom mestu uspela da se snađe i održi. Oni pak koji su ostajali u selu jednostavno nisu imali sposobnosti da uspeju bilo gde na drugom mestu.

Manuela Eskolares ponovo podiže pogled prema horizontu. Sada su jahači mogli da se vide mnogo jasnije. Bilo je njih oko desetak, procenila je devojka. Povremeno je tuda, ili nešto dalje prolazio po koji odred vojnika na putu za Fort Vako. Ponekad bi projahali pored samog Puebla, s vremena na vreme bi čak svraćali u se-

lo da se odmore i da se snabdeju nekim potrepštinama. No to se dešavalo tako retko da se Manuela jedva sećala njihovog poslednjeg dolaska u selo. Sada kada se prašina malo slegla, Manuela je utvrdila da nisu nosili uniforme.

Spustila je široku suknju na preplanule noge i ustala. Od Hozea sa kojim je imala zakazan sastanak ovde, nije bilo ni traga. Na njega se doista nije moglo osloniti. Što se toga tiče, njen otac je bio potpuno u pravu. I ona sama je znala da je Hoze ženskar i da juri za suknjama. Retko koja devojka se mogla osećati sigurnom od njega, a većina i nije želela da bude sigurna.

Zabacila je kosu na potiljak. Jahači su nailazili sa severa, a iz pravca sela se približavao jednopreg sa Hozeom. Smejala se i brisala dlanovima prašnjavo lice. Činjenicu da je na taj način samo razmazala prašinu nije mogla da utvrdi bez ogledala. Bilo je važno, smatrala je ulepšavati se za voljenog momka, bez obzira kako.

Prošlo je nekoliko minuta. Na jahače koji su se približavali sa severa nije više obraćala pažnju od kada je ugledala Hozea na jednopregu. Hoze je sedeo na kočijaškom sedištu.

Grudi su mu bile gole, okupane znojem, a crna talasasta kosa visila mu je razbarušena na čelu. Iako u svom životu nije videla mnogo mladih ljudi, Manuela nije mogla ni zamisliti da postoji neko ko bi joj se mogao dopasti više od Hozea. Ukoliko se njen otac ne bi saglasio sa Hozeom kao zetom, sigurno će jednog, ne tako dalekog dana, zajedno sa njim napustiti selo. Bila je čak ubeđena da mladić neće još dugo izdržati u Pueblu.

Hoze Bartadi zateže uzde vranca koje je vukao laku kočiju. Kočija je bila neka vrsta preterivanja i luksuza jer su se kola s arnjevima koristila i kada je nekoga trebalo odvesti do mesnog groblja. Skočio je sa sedišta. Tek tada je Manuela primetila da je naoružan. Bila je to dvocevka koju je držao u rukama dok joj je inače bilo mesto ispod šanka krčme Hozeovog oca.

– Na kola, Manuela!

Mlada devojka nije shvatala zbog čega on to govori, što mu se žuri toliko. Zašto hoće da je odvede odavde, sa jedinog mesta na kome mogu biti neometani. Ostali radnici će se vratiti iz sela tek za dva sata.

– Na kola, Manuela!

Mlada, stasala devojka se prvi put okrete prema jahačima. U međuvremenu su se približili toliko da ih je mogla razaznati. Prvo je primetila meleza. Bio je to visok, izuzetno krupan čovek. Ispod oboda „stetsona“ izbijala je kao bujica duga crna kosa. Lice mu je bilo široko i unakaženo ožiljcima. Držao je „vinčesterku“ u ruci.

Baš u tom trenutku ođeknu pucanj.

Kraj samih Hozeovih sandala uskovitlala se prašina. Metak se zario u suvu zemlju. Uplašen, Hoze poskoči korak napred. Više spontano nego svesno, mladić podiže dvocevku. Čulo se škljocanje kada je odlučno otkočio cevi.

Manuela je tada prvi put u životu bila svesna da gleda smrti u oči.

Kada je melez koji je jahao belca po drugi put opalio iz „vinčesterke“, metak je Hozea odbacio nazad na kola. Udario je ramenom o njih i ostao tako poduprt da stoji nekoliko sekundi. Bio je na nogana iako u tom času već mrtav.

Noge mu klecnuše i on se lica oblivenog krvlju sruši u prašinu. Manuela Eskolares je u tom trenutku shvatila šta se dogodilo. Bila je izbezumljena, htela je da viče, ali nije bila u stanju da pusti glas. Oči joj se napuniše suzama. Ljudi koju su joj se približili napraviše krug oko nje. Bila je opkoljena. Ona ih je videla kao kroz maglu ili gustu zavesu. Suze su je zaslepile. Pokrila je lice rukama i odmahivala glavom kao da ne želi poverovati u ono što se odigralo.

Njen jezivi krik nije imao u sebi ničeg ljudskog. Kao da je dolazio iz grudi ranjene zveri. Samo na dva metra rastajanja Brajan Rokičo je sedeo na leđima svog konja. Manuela je ugledala belca i u bezumnom besu potrčala prema životinji. Bacila se na bok oznojene životinje. Podigla je ruke prema gore, dokopala Rokičovu desnu čizmu i svim snagama pokušala da povuče vođu bande s konja.

Surovi ubica je samo grubo udario čizmom i bacio na zemlju.

– Proklete žene! – psovao je Brajan Rokičo gledajući devojku koja je ležala u prašini. Otpljunuo je gnevno. – Dok su mlade, divlje su i neobuzdane kao divlje mačke. Kasnije postaju debele i prijatne. Proklete žene!

Teksašanin Džeriko Ventana, zamenik vođe obrisa znoj sa čela. Gledao je mladu Meksikanku i mladića ispod čije se glave u prašini širila krvava mrlja. Na licu mu se nije moglo pročitati šta misli o postupcima svog vođe. Melez kao da je slutio Teksašaninovo nemo negodovanje. Pogledao je ljude oko sebe i rekao:

– Taj mladić je hteo da mi saspe olovo u trbuh! Nije me čak ni poznavao. – Režeći, tražio je pogledom reakciju na svoje reči.

I Ventana je, pokazalo se, tako gledao na ovaj događaj.

– Neka istupe četiri čoveka i pobrinu se za to da niko iz onog prokletog sela ne izađe! – vikao je Ventana i tako ponovo svojom naredbom preduhitrio Rokiča.

– Neka niko od vas praznoglavaca ne dođe na pomisao da stražari na zapadnoj strani planina. Tamo straža nije potrebna – dodao je vođa bande. – To su seljaci, zemljoradnici, a ne planinske koze!

Ljudi koji su odmah krenuli na zadatak ispratio je vođin grohotni smeh. Onda se okrenu prema svom zameniku sa kojim ovde uskoro treba da obavi poslednji poduhvat. Podigao je ruku i obrazovao njome u vazduhu polukrug.

– Oni moraju proći preko onog prelaza – rekao je posle kraćeg razmišljanja. Podigao je pogled prema suncu koje je bilo visoko. Podne samo što je prevalilo. – Ako su obaveštenja koja smo dobili tačna, to će se desiti uskoro. Osmotri okolinu s nekoliko ljudi, Teksašaninu. Onda postavi ljude tako da im odred upadne u unakrsnu vatru. Neću dugo puškaranje, niti neke proklete nevolje. No njih sigurno nećemo izbeći ako bilo koji od plavokaputaša uspe da nam umakne.

Džeriko Ventana klima potvrdno glavom. Pozvao je nekolicinu razbojnika po imenu. Onda je okrenuo šarca gotovo u mestu i odjahao, a odabrani ljudi za njim. Nije bio zabrinut. Ako sve bude išlo dobro, u šta uopšte nije sumnjao, okršaj će trajati nekoliko minuta.

Brajan Rokičo je zabacio svetli „stetson" na potiljak i trljao koren kose. Trojica razbojnika je ostala s njim. To je bilo dovoljno da bez opasnosti nastavi put prema Pueblu.

– Ubacite tog mrtvaca i prokletu devojku u kola. Krećemo da onim budalama u Pueblu pokažemo šta ih očekuje ako i jedan od njih ne bude igrao kako mi sviramo!

*

Jahali su skoro do pola noći i na taj način stigli do najudaljenijeg dela zemlje Čejena. Negde, kada su već prešli granicu Mercedes de Silva je kliznula uz sedla pala na tle i nije se više pomerila. Nije se, srećom, povredila. Jednostavno je utonula u tako čvrst san da je na trenutak delovalo kao da je umrla.

Sve se to dogodilo kraj jednog polja kaktusa nedaleko od potoka koji je u ovo doba godine bio skoro suv. Šejn je s mukom odvukao crnokosu lepoticu u senku kaktusa, prebacio preko nje pokrivač pa onda i sam legao uz nju i istog časa zaspao.

Nije ni pomišljao na Čejene koji su ga mogli i pratiti, mada s tim nije računao.

Budeći se, osećao je nešto prijatno u vazduhu ali nije mogao da odredi šta bi to moglo biti. Tek kada se rasanio potpuno, shvatio je da je to što mu prija u vazduhu miris sveže skuvane kafe. Prosto mu je dražio nozdrve. Okrenuo se na stranu. Probudio se, ali su mu i očni kapci a i zglobovi bili teški kao olovo. Ugledao je Mercedes pored vatre. Nije bilo dima, samo mali plamen.

Devojka se, mora biti, probudila mnogo pre njega. Pored vatre se sušila crvena bluza koju je oprala u potoku. Uz vatru na jednom kamenu bila je raširena oprana suknja, a kraj nje čizme. Kosa joj je bila mokra a sva odeća koju je imala na sebi sastojala se od gaćica crvene boje od iste tkanine od koje i bluza. Nagnula se nad vatru i mešala tečnost u loncu zaneta u posao koji je obavljala veoma vešto.

Čula je da se Šejn pokreće ali se nije okrenula prema njemu. Skinula je lonac s vatre i u dve šolje sipala kafu. Onda je ustala, prišla mu, čučnula i stavila šolju u ruku.

– Htela sam se istina, zahvaliti nečim drugim – kazala je crnokosa lepotica tiho – ali osim kafe nisam našla ništa. Naravno odbacila sam kao mogućnost da ti poklonim granu kaktusa, jer si mi spasao život. To i nije baš neki poklon muškarcu.

Šejn joj se osmehnu. Obuhvatio je jednim pogledom odozgo do dole, a onda otpio gutljaj kafe. Ustanovio je da kuva groznu kafu.

– Da li je dobra? – pitala je.

– Nikada nisam pio bolju! – uzvratio je čovek iz Sedme brigade

želeći da bude i ljubazan i zahvalan. Protegao se i zagledao u mali potok koji se nalazio odmah iza polja kaktusa. Odjednom je imao neutaživu želju da najzad spere na pravi način sa sebe prljavštinu koja se taložila poslednjih dana i pretila da skramu koja se obrazovala na njegovoj koži više neće moći da probijaju sunčevi zraci.

Ustao je i u nedoumici se osvrtao oko sebe. Mercedes de Silva prasnu u zvonak smeh. Shvatila je šta Šejn priželjkuje i zbog čega je neodlučan. Godilo joj je i na neki način uzbuđivalo to što je pun nekog obzira prema njoj, pažljiv pa čak i nežan iako je znao kojoj vrsti žena pripada. Kada mu je pri prvom susretu to htela izričito da kaže, odbio je da čuje. Za njega, kazao je, ona je prelepa žena.

– Ja sam, da te podsetim, u svom životu videla više od jednog golog čoveka. A mogu i da ti operem leđa, znaš.

Pošao je prema reci sluteći ishod. Skinuo je odeću sa sebe ne okrećući se ni jednom prema devojci. Znao je da ga ona posmatra. Čuo je zatim njene korake iako se trudila da hoda nečujno kao mačka. Odjednom se stvorila kraj njega. S leđa ga je obuhvatila svojim mekim golim rukama i priljubila se čvrsto uz njega. Nije mu promaklo da je za ovu priliku skinula sa sebe i poslednji, mali deo odeće.

Ako je u Šejnu bio još samo tračak umora namah se rasprašio. Zaustavio je dah osećajući njene ruke kako kruže njegovim telom. Dobro je poznavala muško telo i znala kako i gde da ga dodiruje kako bi zaboravio sve svoje dotadašnje brige.

Trajalo je doista samo nekoliko minuta i Šejn je zaboravio Čejene, dugo jahanje od Portera, koje ga je dovelo do ivice iscrpljenosti, čak je zaboravio i Brajana Rokiča i njegove bandite, a nalazili su se ispred njih. Desperadosi su imali prednost od pola dana jahanja. Dakle, bilo je besmisleno žuriti previše sve dok su postojali izgledi da se sretne sa njima u Pueblu ili negde u njegovoj okolini.

– Ja nisam anđeo – zavodljivo je šaputala Mercedes de Silva. Krv je počela da mu struji brže. Okrenuo se prema njoj. Još uvek je držala ruke na njegovom potiljku i zanela se unazad kada se nagnuo prema njenom licu. Njene čvrste, prkosne grudi postale su još čvršće. Pritisnuo je usne na njih i izazvao uzdah. Ona mu je jasno stavljala na znanje da je upravo to želela.

Šejn je najzad uze u naručje i odnese dalje od potoka. Spustio je na meko tle između kaktusa i kliznuo kraj nje. Mercedes se okrenula prema njemu kao mačka. Prebacila je nogu preko njegovog tela i čas kasnije se našla na njemu.

Izraz lica joj je bio blag, ozaren, a usne otvorene. Video se niz blistavo belih zuba.

Oduprla se na kolena tako da skoro uopšte nije osećao težinu njenog tela.

– Imali smo sreće – promrsila je tiho.

Šejn se složio iako mu je u ovom času stalo do svega drugog pre nego do razgovora.

– Nisam naročito sujeverna, Šejn ali mislim da takvu sreću nećemo imati.

– Koješta!

Hteo je još nešto da doda, ali se Mercedes nadnela nad njega i zatvorila mu usta vrelim, žudnim poljupcem.

– Brajan Rokičo u njegovi banditi su ispred nas. Ja ne znam šta se u međuvremenu dogodilo ili šta će se dogoditi posle, ali mi, ovako u paru nemamo nikakvih šansi protiv njih. Mislim da učinimo ono što bismo zaista hteli. Možda bismo mogli jedno ili drugo, ali da nam odluka ne zavisi od toga da li ugrožavamo jedan drugog...

Ovoga puta joj nije dozvolio da završi rečenicu do kraja. Obuhvatio je njeno divno oblikovano, vitko telo i povukao ga snažno na sebe.

– To sam priželjkivala, Šejn – mrmljala je – još sinoć.

Ječeći, klonula je na njega. Za tih nekoliko časaka svet je oboma bio lep, uzbudljiv, neponovljiv. Nestali su žega, tužna, često ponižavajuća prošlost i sećanje na mnoge neželjene muškarce kojima je pružala zadovoljstvo. Šejn je zaboravio sve opasnosti, zamke, napore, što i nije bilo bitno. Zaboravio je usamljenost, na koju je bio osuđen bez obzira na mnoge žene koje je sretao koje su mu uvek na kratko pružale nežnost i strast.

Kada su se kola zaustavila pred krčmom izašli su prvi stanovnici Puebla iz belo okrečenih kuća sa zatvorenim drvenim kapcima kako žega ne bi prodirala unutra. Prošli su nekoliko koraka prašnjavim seoskim putem i zastali nedaleko od malog trga.

Stajali su tu ćutke, oborene glave, uglavnom ljudi i žene srednjih godina. Na njima se već na prvi pogled moglo uočiti da ne pripadaju onima koji se odupiru neminovnoj sudbini ukoliko ih na to ne prinude.

Brajan Rokičo dade znak i dva bandita podigoše mrtvog mladića i baciše ga pred vrata krčme. Za njim je sledila Manuela, koju su takođe bacili u prašinu kraj mrtvog Hozea.

Odjeknuo je krik. Iz ulaza u krčmu izletela je žena i naričući se bacila preko tela mrtvog Hozea Bartadija.

Brajan Rokičo se nasmeja jetko.

– Hteo je da me ubije – govorio je gledajući u krug okupljene seljake. Malo meksikansko kopile je htelo đa me napuni olovom iz dvocevke.

Pogled mu je pao na sedokosog, suvonjavog čoveka pogrbljenog kao da nosi na leđima težak teret. Seo je kraj Manuele Eskolares u prašinu i veoma oprezno okrenuo lepu devojku na leđa. Kada je Alberto Eskolares utvrdio da mu je kći živa odahnuo je s olakšanjem.

Malo zabačeno selo imalo je i crkvu. Bile su to manje-više složene kamene gromade na trgu, ali je služila da se ljudi okupljaju u njoj na molitvu. Iz crkve je privučen vikom vođe bande izašao sveštenik i približavao se okupljenim ljudima. Većina ga je pogledala kao da od njega očekuje pomoć. Zastao je korak dva iza meštana i nepromenjenog izraza lica gledao Brajana Rokiča i njegove razbojnike. Bio je izrazito visok, snažnih ramena. Nije ga trebalo potcenjivati, bez obzira što je nosio mantiju.

– Đavo! – rekao je Rokiču – Đavo!

Melez se trže. Žmirkajući, spontano se mašio revolvera. Naglo ga je izvukao iz kožne futrole. Cev se pomeri na gore i ostade uperena u sveštenikove grudi. Prst mu je već bio zgrčen na obaraču, ali ga nije povukao. Nešto kao da ga je zadržalo da puca na božjeg čoveka. U toku svog zločinačkog života je mnoge poslao pod zemlju. Među njima su bili ljudi svih profila, svih zanimanja. Samo sveštenika nikada nije poslao na onaj svet.

Umesto da puca, Brajan Rokičo je skočio napred i svojom snažnom pesnicom pogodio sveštenika posred lica.

Seoski pop se zanese i pade u prašinu, a onda, trenutak kasnije podiže i uspravi. Nadlanicom je obrisao krv sa lica. Odmerio je meleza krajnje prezrivo. Onda se uputio pored njega i kleknuo pored žene koja se bacila na telo svog sina u uličnoj prašini.

– Ustani, Marija – kazao je tiho. – Moramo da sklonimo Hozea sa ulice.

Raul Meskaro, kako se zvao sveštenik, uhvati malu, punačku ženu oko kukova i bez napora je podiže sa zemlje.

Brajan Rokičo ni za trenutak nije ispuštao iz vida krupnog čoveka u mantiji. Bio je na neki način obuzet osećanjem da sa ovim čovekom u mantiji nešto nije u redu. Ponašao se znatno drugačije i postupao na drugi način nego što su to činili sveštenici koje je melez do sada sretao u svom životu.

Nekoliko građana pomogoše da se Hozevo telo unese u krčmu. Noseći ga, bojažljivo su se osvrtali i pogledali na vođu.

Većina ljudi ostala je na ulici. U međuvremenu se Manuela Eskolares probudila iz nesvestice. Sela je i grčevito uhvatila za oca i očima punim suza gledala ljude oko sebe. Posle toga su se njene krupne tamne oči upravile na Rokiča.

– Ti si ga ustrelio! – kazala je tako tiho da se jedva moglo razumeti.

Vođa bande samo sleže ramenima.

– On ili ja – zaključio je kratko. – Bila si prisutna kada je upravio sačmaricu na mene. Zar je trebalo da dozvolim da me ustreli?

Manuela Eskolares je ćutala. Odgurnula je očevu ruku na koju se bila naslonila. Ustala je zanoseći se. Njena duga crvena suknja bila je rasparana na desnoj strani sve do kukova otkrivajući joj čvrsto snažno bedro upravo na onoj strani koja je bila okrenuta prema Brajanu Rokiču.

Vođa bande je ostao da stoji. Pogledala ga je očima još uvek vlažnim od suza. No iz njih je sevalo nešto što ni prepreden čovek kakav je bio ovaj melez nije umeo da protumači. Posle izvesnog oklevanja devojka najzad reče odlučno i glasno da su svi okupljeni mogli da čuju:

– Hoze bi te ubio, to je tačno.

Alberto Eskolares, njen otac se trže kao ošinut. Raul Meskaro, sveštenik podiže pogled prema devojci, a nekoliko prisutnih žena se podboči, stavljajući ruke na kukove.

– Kurva! – doviknu jedna od njih. – Kurva!

Rokičo se okrete naglo. Obratio se svojim ljudima ljutito:

– Nije naročito lepa, ali je ipak žena. Uzmi je ti Huanito i pokaži šta je to kurva!

Žena je vičući htela da pobegne, ali je Huanito stiže u nekoliko koraka i povuče za sobom u jednu od kuća. Čula se vriska zatim žestok udarac, a onda je zavladala tišina.

Sveštenik je prišao bliže teškim koracima. Stao je pored Manuele. – Hoze je bio tvoj prijatelj – kazao je samo naizgled blago teško prikrivajući prebacivanje.

Manuela potvrdi. Teško joj je bilo da savlada suze ali je uspela.

– Znači da je tačno da je hteo da ustreli ovog džentlmena?

Manuela ponovo potvrdi.

– Da li si možda sumnjao u moje reči, popo?

Meskaro odmahnu glavom:

– Ja nemam prava da sumnjam u reči drugih ljudi.

– Ti ćeš odabrati desetoro među svojim ovcama, pope – kazao je Rokičo. – Oni će biti zatvoreni u crkvi, zamandaljeni spolja. Mi sigurno nećemo ostati dugo. Ako imaš nekog uticaja na ove ljude, onda im stavi na znanje da čine ono što od njih tražimo.

– Šta to treba da znači?

Sledeći udarac pesnicom pogodi krupnog sveštenika. Ovoga puta ga nije oborio. Samo se zateturao i ostao da stoji na nogama. Taj odlučan, dostojanstven odnos i u ovako teškim iskušenjima samo je podizao ugled sveštenika u očima njegovih vernika. Inače je otac Meskaro bio omiljen. Tim pre što nije samo propovedao veru nego i davao mnoge praktične savete i upute potrebne u svakodnevnom životu. Verovatno je to bilo zbog toga što je i ovaj snažni čovek, tako malo nalik na sveštenika voleo Pueblo i njegove stanovnike. Oni su mu bili kao rođaci.

– To znači da ne postavljaš nikakva pitanja, božji čoveče! Treba da činiš tačno ono što ti ja budem rekao. Niko od ovih pacova ne sme da napusti selo. Postavio sam ostale svoje ljude tako da mogu ustreliti svakog ko pokuša da umakne. Ako se i pored toga nađe neko spreman da umre neka misli na to da ćemo za svaki pokušaj bekstva obesiti troje ljudi iz crkve. Jesi li sada razumeo?

Raul Meskaro potvrdi ne menjajući izraz lica.

– I još nešto! – dodao je Rokičo. – Krčma je za mene i moje ljude otvorena. Hoćemo da budemo usluženi najboljim jelima kojih u selu ima i da nas poslužuju najlepše devojke u selu. A što se ove cure tiče, nju ću ja zadržati sebi.

Manuela se nije izmakla kada je prebacio ruku preko njenog ramena i privukao je sebi. Na protiv kao da se privila uz njega. Njeno nago bedro se trljalo o njegovu butinu.

– Manuela!

Alberto Eskolares, suvonjav sedi čovek istupi korak napred. U njegovim dubokim očima upalim u duplje sevnu bezumlje. Raul Meskaro priskoči i prepreči mu put.

– Dobro si to učinio, popo! – viknu Rokičo. – Upravo si tom ludaku spasao život.

Nesrećni Manuelin otac je ječao, pokušavajući da se oslobodi čeličnog stiska sveštenikovih ruku. Suze su se slivale niz njegovo upalo lice.

– Ona je moja kći, padre – kazao je tiho. – Ona je sve što još imam.

– Onda se drži mirno čoveče da bi ti i ostala! – kazao je Meskaro. Gledao je za vođom bande koji je vodeći devojku nestao u jednoj od obližnjih kuća. To kao da je bio znak da se okupljeni ljudi koji su tu stajali kao okamenjeni pokrenu i počnu da razilaze. Samo je sveštenik ostao da stoji na istom mestu. Nije se ni pomakao.

Pogled mu je odlutao dalje i kružio ivicom sela. Dalje tamo na horizontu mogao je da nazre još ljudi. Učinilo mu se da se kreću tako kao da traže pogodno mesto za zasedu!

Misli su mu se kovitlale u glavi. No koliko god naporno razmišljao nije mu padalo na pamet koga bi to banditi mogli čekati i zbog čega su došli baš u ovo selo.

Morao je da izabere deset ljudi među stanovnicima i da gleda kako ih zatvaraju u crkvu. To ga je dodatno mučilo u ovom trenutku. Deset talaca u malom Pueblu da bi razbojnici bili sigurni. Šta li se to kuva?

Raula Meskaru su se od uzbuđenja znojili dlanovi pa ih je nesvesno otirao o mantiju. Njegov snažni grudni koš se nadimao dok je duboko udisao vazduh. Nipošto neće stajati skrštenih ruku i dozvoliti da razbojnici sprovode teror u ovom selu. Nešto se već mora dogoditi. Uostalom, za to će se on i pobrinuti.

IV

Pukovnik Brajton je jahao na čelu. Plava uniforma mu je bila pokrivena prašinom, a lice sivo. Za njim su jahala dva vojnika zatim su sledila kola koja su vukla dva konja. Narednik Mekintajr, stari Irac plamenocrvene kose bio je odgovoran za kola. Tovar je bio dragocen i namenjen Fort Vaku do kojeg ih je još delilo dva dana jahanja. Nosili su u to utvrđenje zlato, novac i oružje. Pozadi na kolima prekrivenim sivim arnjevima bio je montiran top, u stvari neka vrsta mitraljeza sa šest cevi koje su se okretale u krug i sejale smrt. Jedinica koja je imala takav, tada najmoderniji mitraljez, mogla se osećati ne samo sigurnom nego i računati sa pobedom, bez obzira na brojnost nepriljatelja. No niko od njih nije računao da se uz put bilo šta moglo dogoditi. To je uostalom bilo životno geslo Džonija Mekintajra. On ništa nije prepuštao slučaju. Verovatno je zbog toga u ovim surovim uslovima i nesigurnim područjima dočekao ove godine. Uvek je bio spreman za sve!

Iza kola s arnjevima jahala su dva vojnika bez nekog većeg iskustva. „Mlečna lica“ nazivao ih je Irac koji je prošao sve bitke koje je ova jedinica vodila.

Mekintajr je pušio, a kada je bio siguran da ga pukovnik neće spaziti niti se okretati unazad, mašio bi se ispod kočijaškog sedi-

šta da izvuče flašu rakije koji je sam destilisao. Navodno se nije moglo piti, ali Mekintajr se do sada nikada njime nije ni zagrcnuo. Naprotiv. Čim bi ovo žestoko piće ugrejalo i ispralo njegov želudac osećao se kao nov. Tada bi lako zaboravio da mu je već blizu šezdeset godina i da su mu dani u armiji izbrojani.

Uspeo je da povuče krišom dva velika gutljaja. Onda kada se pukovnik okrenuo, flaša se već nalazila pod sedištem. Uostalom, do Fort Vaka je put dug i veoma prašnjav. Irac je tvrdio da čovek kome je grlo suvo i prašnjavo ne može uopšte da funkcioniše dobro.

Negde desno od njega, zaklonjeno planinama i brežuljcima nalazilo se selo Pueblo. Povremeno su u njega svraćali da predahnu i da pribave provijant. Ovog puta, međutim, pukovnik Brajton je odlučio da obiđu selo u širokom luku i idu planinskim prelazom.

Đavo bi ga znao zbog čega je doneo takvu odluku. Uostalom, riđokosi Irac je bio suviše star, iskusan vojnik da bi lupao glavu o odlukama i naredbama svojih pretpostavljenih.

– Šta vi mislite, naredniče? – pitao je pukovnik Brajton. – Moramo li đa prekinemo put i odmorimo se ili će konji uspeti da izvuku kola preko prelaza?

Mekintajr pogleda preko oznojenih leđa svojih konja a onda odlučno klimnu glavom. – Moći će da izvuku do gore ako im na uzvišici omogućimo odmor.

Pukovnik Brajton je bio zadovoljan odgovorom, jer se uklapao u njegov plan.

– Jedno pitanje, ser?

– Da, naredniče?

– Ako bi se odmarali na onoj uzvišici sa koje možemo da pljunemo pravo na Pueblo, pitam se ser zbog čega se ne odmaramo u tom selu pa iz njega nastavimo put?

– Dobro pitanje!

Džoni Mekintajr je prihvatio ovu pohvalu sa zadovoljstvom.

– I šta vi mislite, zbog čega nismo tako postupili?

– Zbog toga što ste vi odlučili drugačije, ser.

– Potpuno tačno, naredniče. Da ste kao dete učili više, a kasnije lokali malo manje od vas bi postao odličan viši oficir. Džoni Mekintajr se iskezi.

– Učenje mi nikada nije bilo jača strana, ser. A što se lokanja tiče, ser, kada bih morao da ga se odreknem samo zbog jednog zlatnog širita, jedne zvezde kao i radi bolje uniforme koju bih dobio, moja odluka bi prevagnula na stranu dobre kapljice, ser!

– Koliko ih imate uz sebe, naredniče?

– Pa bilo je ukupno šest flaša, ser – odgovori Mekintajr iskreno. – Smem li ja sada vama da postavim pitanje, ser?

– Naravno, naredniče.

– Šta vi mislite zbog čega se ja osećam tako dobro i manje sam umoran čak i od onih mladića među nama koji se jedva drže na leđima konja? Čini mi se da se svakog časa mogu naći na zemlji.

– Zbog toga što ste od te užasne tečnosti sasuli u sebe već tri flaše!

Mekintajrov osmeh postade sada još širi. Krajevi usana su mu bezmalo dodirivali uši.

– Vi ste izvanredan oficir, ser – pohvalio je svog pretpostavljenog. – Vi znate dosta o ljudima. Ako jednom ipak moram da gledam u travu odozdo, najviše bih voleo da me tako nešto snađe pod vašom komandom.

– Hvala naredniče. A sada se pobrinite da konji doista izvuku uz tu uzvišicu do prelaza!

Pukovnik Brajton izjaha napred i poče da dovikuje svoja naređenja ostalim vojnicima. Izbio je opet na čelo kolone. Sledila su ga dva vojnika, zatim su išla kola sa Mekintajrom na kočijaškom sedištu a na začelju opet dva vojnika.

Narednik Mekintajr ponovo nategnu flašu i otpi dobar gutljaj. Onda upravi pogled na uzani strmi put koji je vodio do prelaza, da bi samo trenutak kasnije zamahnuo bičem iznad konjskih leđa. Učinio je to tako da životinje samo čuju zvižduk i strujanje vazduha koje je izazvao bič. Još nikada konj kojim je on upravljao nije osetio bič na svojim leđima.

Kada su stigli do polovine strmog, uzanog puta i on bacio pogled na desnu stranu ugledao je belo okrečene kuće Puebla pod sobom. Video je crkvu, trg, mesno groblje ograđeno belo okrečenim zidom i na kraju glavne ulice najveću zgradu u mestu koju je i najviše voleo – krčmu! Video je i ljude kako se kreću ulicom ali su izgledali tako mali da ih nije mogao razlikovati.

Narednik Džoni Mekintajr zavitla bičem iznad konjskih glava i zateže uzde. Put je bio veoma strm, kamenit i ispresecan poprečnim usecima koje je valjalo zaobilaziti da se dragoceni teret i top ne bi otkotrljali s kola. Ako bi se to dogodilo, bilo je uveren, pripisali bi nezgodu njegovom navodnom pijanstvu. Stigao bi pred vojni sud, zatim proveo nekoliko godina u vojnoj kažnjeničkoj jedinici najzad bi bio izbačen iz armije bez čina i bez penzije.

Ispred njega prođoše pukovnik i dva vojnika tačno ispred jedne oštre okuke nalik na lakat pa su brzo nestali sa vidika. Mekintajr potera još oštrije zapregu. Mogao je sada da iz nje izvuče sve, jer će se gore na prelazu odmarati. Možda će mu se još pružiti prilika da odozgo odjaše u Pueblo i poseti mesnu krčmu.

Vešto je kolima zaobilazio useke, a iza njega se čulo rzanje konja dvojice vojnika sa začelja. Povremeno bi se čule i vojničke psovke upravljene i bogu i svetu.

Stigao je do jedne oštre okuke i nju uspešno savladao. Pukovnik i dva vojnika s njim imali su prednost od nekih 20 metara. Levo i desno su se put uzdizali okomiti planinski grebeni. Samo su tu i tamo vrhovi zaklanjali sunce koje ovde i nije peklo tako žestoko. Sada su i dvojica vojnika sa začelja prešla okuku i približavala mu se.

– Hej, naredniče!

Mekintajr se okrete. Momak koji ga je pozvao jedva da je prevalio dvadeset godina. Kosa mu je bila svetloplava, a na licu imao više pega nego kose na glavi.

– Šta je, Daniel?

– Moja prokleta raga je povredila nogu, naredniče!

Mekintajru nije bilo potrebno da razmišlja dugo, a još manje da traži pukovnikov savet. Tako sitne stvari rešavao je sam.

– Veži konja pozadi za kola i popni se do mene na sedište.

Sve to nije trajalo duže od dva minuta. Kroz gusti oblak prašine koji su digli, pukovnik praćen s dva vojnika cela ova operacija se i nije mogla videti.

– Prokletstvo, zbog čega se nismo odmarali u Pueblu? – pitao je Daniel provlačeći se kroz kola s arnjevima do kočijaškog mesta. Najzad je seo uz narednika.

– Pukovnik ne mari tekilu ni crnokose senjorite – uzvrati narednik uz osmeh. – Veren je s jednom bledom plavušom.

Daniel mu uzvrati osmehom. Voleo je narednika. Uostalom svi su ga voleli.

– Mogu li da dobijem gutljaj te tvoje vatrene vode, naredniče?

– Ti mi, prokletstvo, duguješ novac za dve flaše Daniel. Kada nameravaš da mi ih platiš?

– Čim primim sledeću platu.

– O kej! – zaključi Mekintajr. Upravo je hteo da se slobodnom rukom maši za flašu ispod kočijaškog sedišta kada kiša olova prelete preko njega.

Odakle dolaze ti pucnji nije se moglo otkriti na prvi pogled. No sigurno se bar deset osoba ušančilo između okomitih stena i pucalo iz svih raspoloživih cevi.

Već prva salva skide s konja pukovnika i dvojicu vojnika. Mekintajr je prošao toliko borbi da je znao da o njima više ne mora brinuti.

Iz kola se pridigao Daniel koji se trenutak ranije bacio pozadi pod arnjeve.

– Klirmana je takođe zakačilo! – vikao je Daniel.

Klirman je bio drugi vojnik na začelju. Ostao je sam da jaše pošto se Daniel popeo na kola s arnjevima.

– Prokletstvo, naredniče, pa mi...

Mekintajr zamahnu bičem. Prvi put u svom životu dozvolio je da ga konji osete na svojim leđima. Put pred njim bio je potpuno ravan, da bi se zatim oštrom okukom savijao u desno. Odatle je, što je Irac znao, strmo vodio na zaravan prelaza. Na tom mestu su stene bile tako okomite, isprane kišom i kao izglačane vetrom da se ni planinske koze na svojim spretnim nogama ne bi mogle održati.

Postojala je samo jedna šansa. Treba da prebrodi tu zaravan da sa sva četiri točka pređe oštru okuku, a onda izvuče iz konja najviše moguće, kako bi kola sa novcem, zlatom i oružjem smestio na zaravan.

– Top, Daniele! – povika narednik žustro. – Prokletstvo momče, nadam se zbog nas obojice da umeš rukovati njime? Redenik je već uveden u top, treba samo da ispaljuješ. Da zasipaš kamene zidove! Možeš zatvoriti oči. Ja ni u kom slučaju neću zaustavljati kola.

– Možda oni hoće samo tovar s kola?

– Sigurno! – prosikta narednik Džoni Mekintajr. Tovar i naše leševe! Bože moj, mi smo jedini koji smo preživeli!

Riđokosi Irac je gotovo pljoštimice ležao na kočijaškom sedištu, jer je tako prokletim strelcima iz zasede predstavljao najmanju metu. Levom rukom je čvrsto držao uzde u ruci, a desnom zamahivao bičem, radeći sve to iz krajnje nepodobnog položaja. Imao je ispod sedišta „vinčesterku", ali je bilo besmisleno da je sada izvlači. Pre svega, nije uopšte mogao da vidi protivnika, a sa kola koja su se tako jako truckala nije bilo moguće pogoditi čak ni jasnu metu. Jedan slučajni pogodak ne bi im mnogo pomogao niti ih odveo dalje. Za spas je bilo potrebno više, a narednik Mekintajr je bio iskusan vojnik, nikako maštar.

Konji su žestoko grabili napred. U normalnim prilikama bi se ukočili ispred mrtvaca koji su ležali na putu ali ih je Irčev bič gonio dalje. Od tog trenutka nije bilo više ničega što bi ih moglo zaustaviti, izuzimajući metak.

– Prokletstvo, Daniel!

Jedan metak zakači Mekintajrovo rame, a drugi ostavi krvav trag na njegovom bedru. Osetio je i tup udarac u plećku, ali nije osećao bolove.

– Daniel!

U istom deliću sekunde, top je počeo da bljuje olovo u pravcu brda. Irac nije mogao da vidi koji postupak mladi vojnik koristi ali se nadao da cevi nisu uperene na jedan određeni cilj, nego da raspršuje usijano olovo na levu i desnu stranu ravnomerno, budući da nisu otkrili odakle neprijatelji pucaju. To je, uostalom, i bila jedina mogućnost prinuditi proklete napadače da se povuku u zaklon. Samo to bi im omogućilo da se osećaju sigurnim. Mekintajr je znao šta ljudi osećaju kada se u njihovom pravcu otvori vatra iz topa. Čak i oni koji su uvereni da ih metak neće, uvlače glave u ramena. Već sama snaga paljbe ima zastrašujuće dejstvo.

Iverke poleteše oko Mekintajra kada je jedan metak pogodio kočijaško sedište. Koža lica mu je na nekoliko mesta bila zguljena. Topla krv slivala mu se niz obraz.

Povici kojima je bodrio konje mešali su se sa treštanjem topa. Pogled mu je bio upravljen gotovo ukočeno napred. Nije se okretao. Prevalio je više od polovine puta a konji i tovar su ostali neoštećeni. Naravno nije računao metke koji su ga zakačili. To mu je u ovom trenutku bila najmanja briga.

Bilo mu je nejasno zbog čega razbojnici nisu još otvorili vatru na konje. Bio bi to najjednostavniji način da ga zaustave.

– Daniel! – uzviknuo je uplašeno Irac kao da je iz kola čuo krik mladog vojnika.

– Naredniče, oni su me zakačili, nared...

Mekintajr nije mogao da zaustavi kola da bi se pobrinuo o ranjenom vojniku. Pucnjava iz topa je utihnula.

– Pucaj, Daniel! Prokletstvo! Sve dok dišeš možeš i pucati! To nam je jedina šansa. Daniel!

Još jednom se čuo divlji stakato iz cevi topa, a onda je zavladao mir.

Ispred Mekintajra se pojavila oštra krivina. Stegnuo je uzde čvršće. Istovremeno koraci konja postadoše kraći. U punom trku je bilo nemoguće usmeriti kola koja su se besomučno tresla na oštru krivinu.

Irac ugleda ispred sebe duboki usek koji se pružao poprečno preko puta. Nije mogao ni na koji način da ga izbegne. Morao je kolima preko njega.

Nije mogao da se seti kada se poslednji put molio bogu.Sada je molio, slao u pravcu vedrog, plavog neba usrdnu kratku molitvu. Molio je da proklete osovine izdrže očekivani snažan potres.

Mekintajr popusti ponovo uzde. U besmislenom gnevu ponovo zamahnu bičem. Konji su ponovo ubrzali hod. Negde iza njega meci su probijali platnene arnjeve i prolazili samo nekoliko santimetara od njegovog tela. U ustima je osećao gorak ukus. Tako se verovatno osećaju oni u predsoblju pakla. Ta sudbina neće mimoići ni njega ako ova prokleta kola ne pređu prokleti usek.

Tresak je bio užasan. Podigao je narednika Mekintajra više od pola metra sa kočijaškog sedišta. Unutra u kolima je sve bilo ispreturano. Kada se ponovo spustio na kočijaškog sedište usek je već bio prebrođen. I gle čuda, kola su se i dalje kotrljala! Išla su putem, nisu se prevrnula ni na jednu stranu, ni levo ni desno! Ko god da je gradio ova kola, obavio je sjajan posao.

Iza kola se još uvek čula pucnjava. Od kako su savladali krivinu to je bio jalov posao. Još do sada, mislio je Irac tešeći samog sebe, nije izmišljena puška koja puca iza ugla.

Razbojnici su učinili kobnu grešku. Ukotvili su se u svoje zasede, jer su bili čvrsto uvereni da će uspeti. Odabrali su ravan deo puta da iznad njega postave zasedu, sigurni u to da će zaustaviti transport. Upravo iz tog razloga nisu rasporedili ljude drugačije, sa obe strane strmog puteljka koji je vodio na zaravan.

Upravo tim putem je narednik Mekintajr gonio konje. U ovom trenutku bi mu žao konja. S mukom su grabili napred, klizali se nazad da bi opet vukli uz brdo okupani u znoju, teško dišući.

– Daniele!

Starom irskom naredniku su se suze slivale niz lice. Dospeo je na zaravan kojoj se moglo prići samo iz dva pravca. Putem kojim je išao on ili onim iz Puebla. Taj iz sela je vodio preko kukuruznih polja, zatim preko kamenitog tla koji ni sa jedne strane nije bio zaštićen i najzad kroz stenovite useke. Bio je to vijugav put iz sela.

Naglim trzajem je zaustavio kola, skočio sa kočijaškog sedišta, obišao trčeći kola i strgnuo arnjeve. Ugledao je Daniela, mladog plavokosog momka čije je lice bilo ukrašeno stotinama pega. Dva metka su ga pogodila u grudni koš. No još je bio živ.

Mekintajr ga skide s kola i odvuče u senku velike stene koja kao da je obrazovala nastrešnicu. Ostao je nekoliko trenutaka uz mladića, klečeći na vrelom kamenu. Onda je naglo skočio znajući da lupeži kojima je uspeo da umakne neće odustati. Krenuće u poteru za kolima. Ljudi njihovog kova koji su sa sigurnošću očekivali po-

bedu i siguran, bogat plen onda neočekivano doživeli poraz bili su spremni na sve.

Iskusni narednik je skinuo top s kola i odvukao ga do jedne, udoljice gotovo kružnog oblika gde je našao zaklon za sebe i ujedno mogao da drži na nišanu oba puta koji su vodili na zaravan. Ponovo je otrčao do kola i prevukao sanduke s municijom. Konačno je dovukao u udoljicu i topovska kola na koju je mogao da postavi oružje. Radio je neumorno. Dopremio je i sanduke s dinamitom, sanduke s puškama, s municijom, novcem i zlatom na šta su se razbojnici okomili.

Obavio je to za svega nekoliko minuta. Kako je to uspevao sa svim ranama koje je zadobio, ni samom mu nije bilo jasno. U svakom slučaju nije osećao bol sve dok se kretao.

Pošao je poslednji put do kola i ispregao konje. Ostavio je tri sanduka dinamita u kolima na samoj sredini, odmerio fitilj, potpalio ga a onda se svom snagom odupro o kola gurajući ih leđima. S teškom mukom uspelo mu je da pokrene kola. U jednom trenutku je morao da koriguje pravac kojim su krenula niz brdo. Najzad su počela da se kotrljaju niz strminu, onu istu uz koju su ih desetak minuta ranije konji jedva izvukli.

Riđokosi Irac je netremice gledao u kola koja su se nezadrživo kotrljala. U poslednjem trenutku došlo mu je do svesti da će uslediti užasna eksplozija pa se bacio pljoštimice na tle.

Kola su se spustila niz strminu, kada tišinu prekide zaglušujuća detonacija. S leve i desne strane otkidale su se velike kamene gromade i padale na uzani strmi put. Dok se kamenje umirilo, na putu se već obrazovala barijera visoka preko dva metra. Dovoljno visoka da spreči gonioce da se do zaravni na kojoj se nalazio narednik probiju na konjima.

Mekintajr se malo opustio i istog trenutka došao je bol. U talasima mu je potresao telo i gonio ga na ivicu ludila.

Puzao je nazad, ostao da leži nekoliko trenutaka kraj onesvešćenog Daniela a onda ga konačno odvukao u udoljicu gde se nalazilo sve. Bilo je dovoljno municije, dovoljno vode i životnih namirnica, sanduk sa lekarijama i zavojima, naravno i top koji je ranjeni Irac uz velike napore postavio na topovska kola kako bi kasnije, ako to bude potrebno, mogao lakše da rukuje njime. Naravno tu su bili zlato i novac ali to u ovom trenutku nije imalo nikakvog značaja. Proverio je šta mu je sve tu na raspolaganju, a onda uzeo sanduk s lekarijama u kojem su se, pored ostalog, nalazile flaše sa rakijom koju je sam pekao.

Flaše koje su se nalazile ispod kočijaškog sedišta odletele su zajedno sa prokletim kolima u vazduh. Mekintajr otvori jednu bocu. Nakrenuo je i ispio bezmalo do polovine. Onda se privukao do mladog Daniela i napojio ga ovim vraškim pićem. Nije bila preterana tvrdnja da Irčeva rakija može da vrati u život i mrtve. Istog trenutka je Daniel otvorio oči i iznenađeno gledao oko sebe.

– U redu je, vojniče! – kazao je Irac blago. – Preživeli smo. Ako nas kasnije još nešto zakači bićemo bar dobro raspoloženi. Pijani i veseli. Kako se osećaš, momče?

– Ne baš dobro, čini mi se – uzvratio je mladić tiho opipavajući grudni koš.

– Imaš li bolove?

Daniel klimnu potvrdno glavom. – Možda to ne bi trebalo da priznam, ali me bolovi uništavaju!

U sanduku s lekarijama nalazilo se više morfina nego što bi bilo potrebno posle žestoke borbe prsa u prsa većih vojnih formacija kada bojno polje više liči na klanicu. Morfin je takođe pripadao tovaru namenjenom Fort Vaku.

Mekintajr izvuče dva šprica govoreći Danielu.

– Jedna je za tebe a druga za mene – objašnjavao je Irac. – Ako to nije dobro, otići ćemo zajedno u pakao, momče.

Ubrizgao je morfin. Pokazao se kao dobar, čak odličan. Samo nekoliko minuta kasnije se mišići Danielovog lica opustiše, a riđokosi narednik nije više osećao bol. To po njegovom mišljenju nije bilo dobro, ali ovde prepušten samom sebi, morao je da bude u redu i nije smeo da dozvoli da ga bolovi ophrvaju.

– Hej, vojniče! – čuo je nečiji povik.

Mekintajr se postavi iza topa. Podigao je cevi tako visoko da se videlo pola metra iznad prirodne barijere koju je obrazovala granica udoljice.

– Nemaš gore nikakvih šansi, vojniče.

Riđokosi narednik se nasmeja grohotom. Neko iz njegove jedinice je rekao da kada se on smeje kao da to čini sam đavo. Tako je to zvučalo i ovog puta.

– Umesto da pričam priče, na tvom mestu čoveče, popeo bih se ovamo gore. To je najbolji način da utvrdiš kako mi je.

Nekoliko trenutaka je vladala tišina a onda se čula psovka.

– Mi ćemo doći, vojniče! Ali ne sami!

– U toliko bolje – uzvrati Mekintajr. Morfin i njegova čuvena rakija doveli su ga u stanje euforije. Mogao je da povede rat protiv celog sveta. – Vratite se, ja vas čekam!

V

Brajan Rokičo se trže kada je dolinom odjeknula eksplozija. U jednom skoku se našao kraj prozora i gurnuo drvene kapke. Na Manuelu Eskolares, koja je polunaga sedela na krevetu, nije uopšte obraćao pažnju.

Gledao je u pravcu stenovitih planina prema prelazu. Nije se moglo videti ništa izuzev gustog oblaka prašine koji se, kako je izgledalo odozdo iz sela, uzdizao sve do samog neba.

Za trenutak nije znao šta da misli o toj prokletoj eksploziji.

– Dobro si to obavio Teksašaninu! – promrmljao je posle nekoliko trenutaka sebi u bradu. – Dobro si to uradio! Bio je to najjednostavniji način da tu prokletu kopilad, sve plavokaputaše jednostavno digneš u vazduh.

Oči Brajana Rokiča su zasvetlele. Okrenuo se od prozora. Pogled

gladne zveri bio mu je prikovan za Manueline grudi. Devojka se ukoči. Zabacila je glavu na potiljak i gledala krupnog meleza. U ovom trenutku bila je sasvim svesna činjenice da bi mogla da ubije čoveka.

Brajana Rokiča, čoveka koji se osećao bezbednim i mislio da može postići sve!

Hoze je bio mrtav. Prema tome nije imalo značaja je li nameravao ili ne da ubije razbojnika. Bio je mrtav! Znači ona nikada neć moći da voli nekog muškarca. Bar ne onako kao što je volela Ho zea. Istina, sveštenik je govorio da su kazna i osveta božja stvar Manuela je u to verovala. Sada, međutim, nije verovala ni u šta Pre svega, ne u to da će joj neko drugi preuzeti ono što je čvrsto na merila da učini, da tog odvratnog meleza rošavog lica kazni svo jom rukom.

– Koliko ti je godina? – upita Rokičo muklim glasom.

– Sedamnaest – uzvrati devojka. Zabacila je kosu na potiljak a jedre grudi joj zategoše bluzu. No to nije proisteklo iz strasti koju je u njoj budio ovaj čovek. To uzbuđenje je bilo rezultat njene napetosti i njenih planova. Inače, za nju je Rokičo bio čudovište u ljudskom obličju. Srce joj je užurbano tuklo jer je bila uplašena zbog onoga što je sama zamislila da treba učiniti.

– Jesi li već imala čoveka?

Htela je da potvrdi, ali to nije mogla da prevali preko usana. Samo je odmahnula glavom. – Ipak, ja se ne bojim.

Vođa bande se nasmeja glasno. Lagano je prišao postelji. Samo dva koraka i devojka će biti njegova. Neko ga je s polja pozivao. Rokičo zastade. Na njegovom širokom licu ogledala se ljutnja.

– Šefe!

Rokičo se okrete. Ostao je da stoji na otvorenim vratima i odmerio devojku.

– Nećeš valjda doći na pomisao da mi pobegneš odavde, curo? – upitao je s neskrivenom pretnjom u glasu.

– Naprotiv! – odgovorila je Manuela Eskolares i pružila se na postelju.

Melez izađe na vrelinu sunca. Morao je da žmirka, jer je u kući sa spuštenim kapcima vladao gotovo mrak. Trebalo je navići se na ovako bleštavu svetlost.

Čarls Vebston je stajao na ulici. Inače, ovamo je stigao iz Oklahome. Međutim, u tom gradu kao i u mnogim drugim gradovima nije smeo da boravi. Malog, debeljuškastog čoveka tražili su predstavnici zakona zbog ubistva, pljačke, nasilja i tuče. Pošto nigde nije mogao da ostane, da se skrasi i ima svoj zavičaj, vezivao se uz ovu bandu i opravdano važio za najboljeg čoveka.

– Šta, kog đavola...

Vebston pokaza ispruženom rukom prema brdima koja su se nalazila, činilo se, na dohvat ruke. Tri jahača grabila su prema selu. Jahača na čelu je Rokičo mogao da prepozna i sa tolikog rastojanja.

Džeriko Ventana, Teksašanin. Rokičo je slutio nevolju.

Oblak prašine koji je zamračio nebo mogao se videti pre nego što je talas eksplozija potresao okolinu.

Šejn zaustavi riđana. Žmirnuo je i osmotrio planinski deo koji kao da je izranjao iz prašine.

– Konjica – kazala je Mercedes de Silva koja je priterala svog konja uz Šejnovog, i odlučnim stiskom ruke umirivala uzbuđenu životinju.

Šejn navuče dublje na čelo šešir, jer su kosi zraci sunca zaslepljivali.

– To je konjica! – ponovi crnokosa lepotica.

Šejn je klimnuo glavom. Verovatno vojnici imaju neke veze s tom eksplozijom ali ni za šta na svetu nije mogao smisli šta bi ih to podstaklo da je izazovu. Vetar je razvejavao tamne oblake dalje prema istoku. Tako da je nebo ponovo postalo bistro i plavo. Do planina je bilo još neke tri milje. Nikako više. Ispod toga se nalazilo ravno tle i milju dalje Pueblo.

Šejn pogleda iskosa Mercedes de Silvu. Dvoumio se šta da joj kaže, ali ga je ona preduhitrila odmahujući svojom ponositom glavom.

– Nećeš me se osloboditi – kazala je tiho ali odlučno. – Znaš dobro zbog čega sam pošla na ovaj dug i opasan put. Niko me od toga ne može odvratiti, Šejn!

Čovek iz Sedme brigade se istina nadao da će uspeti da je drži postrani od svega, ali u to nije baš bio čvrsto uveren. Mercedes de Silva pripadala je onoj vrsti žena koje sprovode u delo, do kraja, sve što utuve u svoje lepe glave.

– U svakom slučaju se moramo odvojiti! – upozorio je Šejn.

Mercedes se složila – Na istu ideju sam došla i ja. Krenušu u Pueblo. Konačno, poznajem jednog od razbojnika. Zar si to zaboravio?

Nije naravno zaboravio činjenicu da je Mercedes jednu noć pre gužve u Porteru provela sa razbojnikom, članom Rokičove bande.

– U redu – složio se Šejn. – Ja ću krenuti kroz planinu. Treba da utvrdim šta se tamo dogodilo. Možeš u Pueblu da širiš glasove da će te tvoj verenik uskoro stići.

Za trenutak ga je gledala iznenađeno, a onda se nasmejala tiho. – Verenik, to baš zvuči dobro – zaključila je. – Iako si ti čovek s kojim bih rado živela zajedno, znam da od toga nema ništa, niti će ikada biti. Upoznala sam mnoge ljude koje ne drži mesto. Nemirne ljude. Ne mogu da zamislilm ženu, ne verujem da postoji takva koja bi te mogla zadržati.

Pre nego što je Šejn mogao bilo šta da uzvrati, okrenula je konja, obola ga srebrnim mamuzama i odjahala ne osvrnuvši se.

Pratio je crnokosu lepoticu pogledom sve dok se nije izgubila na horizontu. Nije se baš osećao najbolje zbog toga što je pustio da jaše sama u Pueblo. No drugog puta niti rešenja nije bilo. Da se slu-

čajno nisu sreli na teritoriji Čejena, ona bi sigurno otišla do Puebla kako je i nameravala.

Krenuo je dalje izabravši prilično zaobilazan, ne mnogo vidljiv put, koji ga je istina udaljavao od mesta eksplozije ali se na taj način manje izlagao riziku da upadne u klopku, bude napadnut iz zasede.

Srećom, posle dužeg odmora njegov riđan se izgleda sasvim oporavio. Bez teškoća je uspevao da savlada strme staze i uzane kanjone kojima je doista mogao proći samo jedan konj sa jahačem na leđima. Jahao je oko pola sata. Osetio je miris baruta a prašina mu je pekla oči. Usporio je konja dozvoljavajući mu da napreduje hodom. U jednom trenutku je imao predosećaj da nije daleko od mesta okršaja.

Izabrao je put preko uzvišice, koji je bio znatno teži ali i sigurniji. Kada je pogledao dole video je kanjon koji su uokviravale glatke strme stene. Znao je iz kojeg pravca je konjica dolazila. Vojnici su po svemu sudeći obišli Pueblo. Dakle, morali su, hteli ne hteli, da prođu kroz ovaj kanjon.

Šejn je jahao dalje. Izvukao je „vinčesterku" iz futrole i ubacio u nju prvi metak. Prirodna barijera zaklanjala ga je od pogleda odozdo. Ni odjeci topota kopita njegovog riđana nisu mogli da dosegnu do dole, do kanjona.

Deset minuta kasnije Šejn je stigao do mesta gde je put prav kao strela izlazio iz kanjona a onda oblikovao oštar zavoj sličan laktu.

Šejn je zaustavio konja. Izvukao je dvogled iz bisaga i pogledao kroz njega. Nije bilo sumnje, upravo na ovoj dugoj, ravnoj deonici puta razbojnici su postavili zasedu odredu američke konjice. Izbrojao je leševe petorice vojnika i njihovih konja. U tom delu je vladala grobna tišina. Sve je ukazivalo na to da su banditi napustili mesto zločina. Niko nije mario za poginule vojnike. Nigde krsta, nigde humke, ničeg što bi podsećalo na ovu besmislenu smrt.

Obrisao je nadlanicom znoj s čela. To dole je podsećalo na dela Indijanaca. Međutim počinila su ga belci. Isto oni ljudi koji su u Porteru napravili pokolj ne ustežući se ni toga da ubiju ženu i dete.

Brajan Rokičo i njegovi desperadosi. Nemilosrdni i neuračunljivi. Nije nikakvo čudo što je onda Sedma brigada dala nalog Šejnu da okonča zlodela ove bande.

Nastavio je lagano put. Tražio je pogledom kola na čiji tovar su se okomili razbojnici.

Novac, zlato, oružje!

Kočija nije mogla tek tako da iščezne.

Odavde nije bilo puta koji vodi do Puebla kojim su desperadosi mogli da odvuku kola. Morali su da nastave kanjonom čiji je uspon vodio do prelaza, a odatle južno uzanim putem između stena dole do Puebla. Za Šejna je to nedvosmisleno značilo da ako krene nazad putem kojim je došao mora naići na tragove. Nekoliko minuta pošto je obišao kamenu barijeru otkrio je dole ispod mesta na kojem se nalazio, poprište eksplozije. Glatke okomite stene su s obe

strane puta koji je vodio do prelaza bile zagaravljene od baruta, a na pojedinim mestima je odvaljeno kamenje sasvim blokiralo prolaz. Usred tog kamenog krša jasno su se videli ostaci kola s arnjevima na koje se Brajan Rokičo nameračio.

Negde je nešto omanulo?!

Šejn kliznu iz sedla, odvuče riđana u senku jedne stene, a kada se približio samoj ivici useka uzeo je, sigurnosti radi, „vinčesterku" obema rukama. Nagnuo se da vidi bolje šta se dešavalo dole. To, međutim, nije mogao baš precizno golim okom. Ponovo je uzeo dvogled. Otkrio je nekoliko osoba koje su stajale zaustavljene kamenom barijerom nastalom posle eksplozije. Procenio je da rastojanje iznosi oko jedne milje. Suviše veliko da bi mogao koristiti „vinčesterku".

Skrenuo je dvogled udesno, preko barijere na put koji je okomito vodio na gore, preko kojeg su kola morala da se skotrljaju pre nego što je došlo do eksplozije.

Zastao mu je dah. U useku između dve stene jasno je video zaravan i dva zaprežna konja u senci jedne stene. Okrenuo je dvogled još dalje udesno i pokušao da izoštri prizor. Preko stena se iz jedne udoljice videla jasno cev topa. Nije trebalo razmišljati dugo šta se dogodilo. Plan razbojnika nije urodio plodom, izjalovio se. Istina, uspeli su da ubiju većinu vojnika ali je nekima ipak uspelo da umaknu i da se ušanče. I to čak na jednom gotovo potpuno nedostupnom mestu.

Vratio se svome konju i vinuo u sedlo. Nije mogao da promaši put koji je vodio u udoljicu jer su mu dve stene neobičnog oblika bile dobar putokaz. Kada je bio siguran da se dovoljno približio, zaustavio je riđana.

– Hej, vojnici! – njegov povik su stene vratile više puta kao gromoglasni eho.

– Ne moraš da vičeš, pasji sine! – odjeknuo je višestruko odbijen odgovor s druge strane barijere od kamena. – Posmatram te i motrim već neko vreme. To što si još uvek živ možeš da zahvališ viskiju i morfinu, pasji sine. Do sada se, naime, nisam mogao odlučiti da li da te smatram neprijateljem ili prijateljem.

Iako je situacija bila krajnje napeta Šejn nije mogao a da se ne nasmeje.

– Ako pripadaš konjici, a Brajan Rokičo i njegovi desperadosi važe za tvoje neprijatelje, onda mene možeš smatrati svojim prijateljem.

– Imaš li ti možda ime?

– Šejn!

– Smešno ime.

– Kako stvar stoji s tobom, razmetljivče? Imaš li ti ime?

– Džoni Mekintajr!

Šejn se tiho nasmeja. – Zar to nije bio jedan prokleti Irac koga su pre mnogo godina obesili u Dablinu?

– To je bio jedan od mojih predaka, Šejn. – promrsi Irac. – Ja

sam narednik Mekintajr, jedan od najboljih vojnika koji je ikada kročio na ovu prokletu zemlju!

– Mogu le da priđem bliže?

– Svakako, sinko. Lepo polako i veoma oprezno. Prst mi je na obaraču. U mojim godinama čovek više nije baš najmirniji. Shvataš li?

– Razumem to odlično – reče Šejn i pusti riđanu uzde. Obišao je poslednju stenu i onda ugledao izmoždeno narednikovo telo i pocepanu uniformu. Stajao je kraj topa držeći u desnoj ruci „vinčesterku". Levom rukom je prinosio flašu ustima.

Mekintajr otpi gutljaj a onda dobaci flašu Šejnu tako vešto da se nije prosula ni jedna jedina kap.

– Ne može naškoditi! – iscerio se Irac. – Ta stvar dezinfikuje iznutra.

Čovek iz Sedme brigade otpi gutljaj od koga mu suze granuše jer je retko kada u životu probao nešto tako žestoko i tako lošeg ukusa.

– Žabe, zmije, petrolej, nešto malo kerozina, jednom reči sve što se može izmešati – objasnio je riđokosi. – Od tog pića nekima opadne kosa, a nekima ispadaju zubi. Ali većina pravih ljudi uglavnom dobro podnosi moju rakiju. Čak vlada i velika potražnja. Žao mi je što više nisam u mogućnosti da ispunim želje svojih mušterija.

Šejn sjaha s konja i povede ga u senku. Tek tada je ugledao drugog vojnika, kako u senci nagnute stene spava.

– Vojnik Daniel – objasni narednik Mekintajr. – Njega je još gore zakačilo nego mene. Srećom imamo ceo sanduk lekarija, među kojima ima dovoljno morfina. Međutim, s njim stvari stoje veoma loše. Neko bi trebalo da mu izvadi te metke iz tela. Neko ko se u to razume.

– Tamo postoji lekar – kazao je Šejn pokazaujući prema Pueblu.

Narednik klimnu glavom i otpljunu.

– Onda nam treba još neko ko će ga dopremiti ovamo.

Šejn pogleda narednikove rane na ruci i na bedru.

– Očistiću rane i previti ih – kazao je Ircu. – No, nemoj pokušavati da izigravaš junaka. Čak ni irski narednik nije besmrtan.

Narednik Mekintajr progunđa ali se ne odupre. Iako je bolelo nije pustio ni glasa. Šejn je otpio još jedan gutljaj strašne rakije.

– Video sam četvoricu iza kamene barijere – kazao je. – No kako stoje stvari, nemaju baš neku šansu da stignu ovamo. Kao uostalom što ti nemaš šansu da siđeš odavde. Šta si naumio?

– Tako sam dobro opremljen da mogu nekoliko dana, možda i više izdržati ovde. Možda će oni u Fort Vaku primetiti da nas predugo nema, možda su im neke stvari iz ovog tovara neophodne. U tom slučaju, poslaće nekog u susret.

Šejnu je i to palo na pamet. Međutim, nije verovao da je naredniku ostalo još toliko vremena. Rokičo je bio prevejani pas. Sigurno će se dosetiti nečeg.

– Obećali su da će se popeti ovamo gore – kazao je Mekintajr. Ja

te momke očekujem. Možeš biti siguran da ni jedan neće preživeti uspon. Ni jedan jedini!

Šejn je seo kraj narednika i obrisao znoj s čela. Znači, Rokičo je pretio da će doći ovamo gore. Pod normalnim okolnostima bi to bila čista besmislica. I sam vođa bande je mogao da izračuna, služeći se prstima samo jedne ruke, da niko od njegovih ljudi nema šanse da stigne do prelaza i izbaci iz stroja narednika sa topom. Pa ipak bio je uveren da će Rokičo doći. Ispred sebe će goniti nesrećne seljake, stanovnike Puebla.

Šejn je svoje zle slutnje ispričao naredniku, kome to nije do sada palo na pamet. Čuvši to, Mekintajr je počeo da psuje kako to samo Irci umeju.

– Protiv mojih principa i protiv mojih dužnosti je da se predam tamo nekom razbojniku i dam mu materijal koji pripada konjici. Verovatno me zbog toga ne bi više mogli izvesti pred sud, jer bi me razbojnici ustrelili, no svejedno to je protiv mojih principa.

– Da li bi mogao da sa Danielom povučeš dalje, više u brda?

– Misliš da ovo uporište napustim?

– Ne, time sam mislio da obmaneš razbojnike da si odustao od ukopavanja i odbrane.

– Kada misliš da to učinim?

– Nešto kasnije – odgovori čovek iz Sedme brigade. Dao bih ti znak.

– Šta kog vraga imaš na umu?

Šejn sleže ramenima.

– Iskreno govoreći, to ni sam još ne znam. Odjahaću u selo. Jedna moja poznanica koja je bila u Porteru i preživela užas koji su razbojnici tamo počinili već je na putu za Pueblo. To je jedna izuzetno lepa žena. Možda ćemo tamo zajedno naći ljude koji će u odsutnom trenutku prići nama. Doista još ne znam, naredniče!

– Može biti isto tako da će vas jedino kao leševe pustiti da uđete u Pueblo.

– I to se, naravno, može dogoditi – kazao je Šejn, iako nije želeo da razmišlja u tom pravcu. Ako se odavde odozgo bude približavao selu videće ga da dolazi. Znači, razbojnici bi mogli da izračunaju da je bio u vezi sa narednikom. To pak znači da će ga pustiti da živi dok ne budu izvukli sve iz njega i saznali ono što im je od naročite važnosti.

Bilo kako bilo, to je izuzetno opasna igra ali je morao da se upusti u nju.

Previše dugo je boravio na indijanskoj teritoriji pa je morao nadoknaditi izgubljeno vreme i propuštene šanse.

– Misliš li da će te razbojnici pustiti ovamo gore kao pregovarača i posrednika?

– Upravo na tu kartu bih zaigrao. Onda ćemo naći put da tu poganu bandu sredimo.

– U stvari, ja ne verujem u čudo.

– Ne verujem ni ja – kazao je Šejn. – Ali se nikada ne zna.

– Hoćeš li još jedan gutljaj pre nego što kreneš?

Čovek iz Sedme brigade prihvati ponuđen otrov, koji mu u ovom trenutku nije više izgledao tako loš.

VI

Brajan Rokičo je čekao u kantini. Žena koja se nešto ranije bacila preko mrtvog mladićevog tela iščezla je. Isto tako i otac Manuele Eskolares. Otac Meskaro se pobrinuo za to da ovo dvoje budu među građanima zatvorenim u crkvi. Sve je moglo da se dogodi samo ne to da među stanovništvom zavlada panika. Ona bi neizbežno morala da dovede do krvoprolića.

Raul Meskaro, sveštenik, znao je takve situacije. Sedeo je za malim stolom kraj prozora, a ispred njega je bila boca tekile. Rokičo ga je posmatrao. Meskaro je mogao da pretpostavi koliko se razbojnik iznenadio videći sveštenika da pije. I to ne vino na misi, nego običnu tekilu.

Tri devojke su bile uz razbojnike i posluživale ih. Uplašeno su gledale odbojnog, nametljivog Hagermana mršavog, visokog i polućelavog tipa sa rasečenim ustima koje nikada nisu zarasle dobro pa je bilo teško razabrati šta govori. Hagerman je imao duge maljave ruke. Nosio je opasač sa ukrštenim redenicima i dva revolvera izlizanih drški. Ne kao ukras, naravno. Svako od njegovih pajtaša znao je da Hagerman vraški brzo poteže oružje i da odlično barata njime.

Vrata su bila odškrinuta, pa je sunce probijalo u ovu sumornu krčmu, opremljenu drvenim klupama i stolicama. Iza šanka se nalazio ulaz u kuhinju. Dve devojke su pripremale čili koji je Brajan Rokičo tražio. Kukuruzne pogače su već bile na stolu uz brojne boce tekile i meskala.

Sve se, u suštini, odvijalo tako kako je Rokičo zamislio i naravno kako je naredio. I za to se sveštenik Raul Meskaro pobrinuo. Zadovoljan čovek postaje neoprezan tako da se u dogledno vreme može i savladati.

– Eno ga, dolazi! – kazao je Hagerman nerazgovetno i uspravio se na stolici.

Sedeći uz vrata, Čarls Vebston, ubica iz Oklahome, kliznu nemirnim rukama preko površine stola. Brajan Rokičo je upravo držao čašu u ruci. Ispio je tekilu, stresao se i zagrizao komad kukuruzne pogače. Ostatak je bacio kroz krčmu sve do izlaza. Kada je uhvatio sveštenikov prekorni pogled, prasnuo je u smeh.

– Zar nije dužnost popa da se moli bogu, a ne da sedi u krčmi i šljoka tekilu?

Meskaro sleže ramenima.

– Dužnost je sveštenika da bude i uz najveće grešnike, sine!

Rokičov smeh zamuče.

– Ja do sada nisam ubio ni jednog tipa u mantiji, oče. No možda ću baš danas početi time što ću obesiti jednog popa!

Raul Meskaro nije pokazivao ničim da je ova pretnja na njega ostavila bilo kakav utisak. – To bi bila greška – kazao je tiho – Ovi

ljudi ovde me slušaju. Sve dok se budeš zadržavao u selu ne možeš naći boljeg posrednika između tvojih ljudi i stanovnika Puebla.

Pre nego što je Brajan Rokičo mogao da odgovori bilo šta, Džeroko Ventana zaustavi svog šarca pred krčmom, skoči u prašinu i teškim koracima uđe u krčmu. Samo je kratko osmotrio unutrašnjost krčme i njene goste a onda prišao šanku, dokopao flašu tekile i otpio dobar deo njenog sadržaja.

– Tri momka su mrtva – kazao je. – Dvojica su ranjena. Nalaze se još uvek gore u brdima. Jedan prokleti narednik, đavo da ga nosi ušančio se tamo gore sa topom i ne da nikome da se približi.

Rekavši to, Džeriko Ventana otpi još jedan gutljaj.

– Narednik je teško ranjen, Rokičo.

– Mene interesuje mnogo više šta je sa oružjem, novcem i zlatom Džeriko Ventana?

– Sve je to onaj ludak odvukao u udoljicu gde se ukopao sa topom.

– Takve stvari se ne prepuštaju zameniku da ih obavlja, Rokičo! – umešao se Čarls Vebston, ubica iz Oklahome. – Naročito ne kada je u pitanju neki Teksašanin. Da nisi možda čuo neku dobru priču o Teksašanima. Ako men pitaš, cela ona legenda i Fort Alama po kojoj je Ventana izuzetan junak, obična je izmišljotina i lagarija!

Vođa bande se nasmeja grohotom. Džeriko Ventana je krajnje mirno otpio još jedan gutljaj tekile i bacio pogled u pravcu kuhinje kroz otškrinuta vrata.

– Nadam se da cure kuvaju dovoljno čilija – kazao je.

– A ja mislim – kazao je Vebston odsečno – da se za prokletog Teksašanina ovde neće kuvati čili.

Džeriko Ventana odloži flašu na šank i nadlanicom obrisa oznojeno lice. Zabacio je „stetson“ na potiljak i obratio se Rokiču.

– Da li je ovo stvar između mene i onog tvora iz Oklahome ili si možda ti u tu igru umešao prste?

– Do sada još nisam, Džeriko.

Teksašanin baci brzi pogled na Hagermana s kojim se uvek razumevao najbolje. Možda nisu bili baš prijatelji od zakletve, ali su bili naklonjeni jedan drugom i uzajamno se poštovali. Znači Ventani s te strane ne preti opasnost. Čak je bio ubeđen da bi Hagerman uskočio ukoliko bi Rokičo stao na stranu ubice iz Oklahome.

Ventana se odmače korak od šanka i pogleda u pravcu visokog, plećatog Raula Meskara koji zaista nije izgledao kao sveštenik.

– Ako misliš da bi to moglo pomoći, mogao bi mu dati oproštaj grehova, oče, – kazao je Ventana.

Ove reči kao da su još lebdele u vazduhu zagušljive krčme kada se Teksašanin bacio hitro u stranu. Nije video Vebstona, ali je procenio dobro da se upravo mašio oružja. Do sada je ubica iz Oklahome bio poznat kao čovek koji najradije napada i puca iz zasede. Ni ovoga puta nije bilo drugačije.

Ventana je još bio u skoku kada iza njega zagrmeše dva hica. Vebston je pucao brzo, dva puta zaredom. Suviše brzo i nestrpljivo. Usijano olovo je preletelo iznad Teksašanina i zarilo se u bočni

zid kraj vrata. Naslonjen na desno rame, Ventana se okrete i poteže revolver. Povukao je obarač samo jednom.

Vebston je u pravom smislu te reči bio prikovan za šank, pre nego što su ga noge izdali i sručio se na pod kao posečeno stablo. Samo je još trznuo desnom nogom a onda ostao da leži nepomično.

Brajan Rokičo je hteo da ustane ali Džeriko Ventana odmahnu glavom. – Ne moraš da gledaš, melezu – kazao je mirnim glasom. – Ja ne rasipam municiju uludo.

Vođa bande sede oklevajući na trenutak. Pit Hagerman koji je stajao kao kip i pratio šta se zbiva, odahnu s olakšanjem. Dve uplašene devojke proviriše kroz kuhinjska vrata. Nisu mogle da vide mrtvaca jer je ležao ispred šanka.

– Sve je u redu – kazao je sveštenik. – Nastavite dalje, ljudi su gladni!

Džeriko Ventana sede za sto uz Brajana Rokiča. Izvadio je cigarilos iz džepa košulje i pripalio ga.

– Sam đavo zna u čemu je stvar! – kazao je. – Momci su jednostavno imali sreće. To se dešava. U svakom slučaju samo je jedan preživeo, a i on je više mrtav nego živ. Radi se samo o čekanju, Rokičo. Ovde smo u sigurnosti!

– Jedna žena! – povika neko spolja pre nego što je vođa bande mogao da odgovori svom zameniku. – Jedna bela, lepa cura!

– Sama? – upitao je Rokičo.

– Kao siroče.

– Pusti je onda da dođe i pošalji u krčmu.

Sveštenik Meskaro podiže glavu i zamišljeno protrlja bradu.

– Čudno, promrmljao je. – Obično retko ko uopšte zaluta u ovo, od boga napušteno, gnezdo. A sada u Pueblu promet postaje veliki.

– Možda je neko od tvojih kolega iz susedne parohije poslao ovamo to lepo dete da se kod tebe ispovedi, oče – kazao je Rokičo i ponovo se nasmejao grohotom.

Meskaro je ćutao. Bio je zaokupljen svojim mislima, a njih je radije zadržavao za sebe. Samo je pogled neuhvatljivo kružio od jednog do drugog razbojnika. Ni sam nije znao otkuda, ali mu se nametnula misao da ovim momcima nije bio pisan dugi život.

– Mi ćemo čekati – najzad reče vođa bande svom zameniku.

Teksašanin samo klimnu glavom.

Dve devojke dođoše iz kuhinje noseći čili. Nisu bile starije od Manuele Eskolares, na koju je Rokičo u ovom trenutku sasvim zaboravio. Hagerman se pridružio svojim prijateljima i sede za njihov sto. Privukao je jednu od devojaka na krilo, čim je poslužila jelo. Mlada Meksikanka se nije usudila da se brani i odupire. Pogledala je sveštenika, ali je Meskaro oborio pogled.

Tada se na vratima pojavi senka. Mercedes de Silva je stajala na vratima i osmatrala krčmu. Šešir je zabacila na teme. Duga, crna kosa padala joj je na ramena a na crvenoj, pripijenoj bluzi bila su zakopčana samo tri dugmeta. Iznad izreza izvirivale su čvrste, bujne grudi. „Vinčesterku“ je ostavila u futroli ali je nosila opasač na kojem je bio nisko obešen revolver.

Momentalno je zavladala mrtva tišina. Njen pogled je kružio naokolo i prikovao se za Hagermana, koji je već podvukao desnu ruku pod suknju mlade Meksikanke. Ona je sedela i dalje na njegovom krilu kao okamenjena.

– U Porteru si se još bavio pravim ženama! – kazala je Mercedes. – U svakom slučaju o tome me je obavestila jedna moja prijateljica. I po njenoj priči uopšte nisi bio loš. Možda ne tako dobar kao Teksašanin koji je proveo noć sa mnom, ali ipak...

Džeriko Ventana je razrogačenih očiju piljio u lepu ženu sa kojom je doista proveo noć u Porteru, noć pre napada na banku. Bio je pijan. Pokupio je lepoticu u nekom baru i poveo je u hotel. Nje kao osobe sećao se odlično jer je bila u pitanju žena izuzetne lepote. Međutim, njeno je ime zaboravio ukoliko mu ga je ona uopšte i pominjala. Nije mogao da se seti zapravo šta se te noći u Porteru uopšte dogodilo.

– Hoćeš li možda da kažeš da me se više ne sećaš, Teksašaninu? – Džeriko Ventana bespomoćno nabra obrve:

– Sećam, naravno! – počeo je da muca.

– Možda ćeš još tvrditi da mi nisi kazao da dođem u Pueblo, jer se ovde zbiva nešto i ovde ćeš mi dati gomilu novaca.

Teksašanin se trže kao ošinut. Toga se doista nije mogao setiti. Osim toga, bio je uveren da tako nešto nikada nije mogao reći.

– Ovaj prokleti teksaški pasji sin! – siktala je Mercedes de Silva i pogledala Brajana Rokiča. – Šta taj uopšte uobražava? Da ne misli možda da sam dojahala čak dovde zbog toga što je on tako fantastičan čovek, ha?

Brajan Rokičo se nasmeja.

– On je, osim toga, prokletnik, obećao da mom vereniku neće pominjati noć koju smo zajedno proveli u Poretu.

– Tvom vereniku? – upita Brajan Rokičo.

Lepa, crnokosa žena potvrdi.

– On je odjahao iz Portera pola dana posle mene. Mislila sam da je već stigao ovamo.

– I on o ovome ne zna ništa...

Odmahnula je glavom i prvi put se okrenula tako da je mogla videti sveštenika. Za kratak trenutak joj oči bljesnuše. Naglo se ukočila.

Melez je bio lukav i veoma oprezan, pa mu to nije promaklo.

– Poznajete li se možda? – upitao je podozrivo.

Raul Meskaro se lagano diže od stola i gurnu flašu tekile u stranu. Prišao je Mercedes de Silvi pogledao je pravo u oči i prekorno odmahnuo glavom.

– Pre sedam godina u Ostinu kada si se poslednji put kod mene ispovedila kćeri, strahovao sam da će se to s tobom loše okončati. Imati verenika, a s drugim čovekom provesti noć...

Mercedes obori glavu i za trenutak se zagleda u vrhove čizama, a onda zagladi kosu na potiljku i reče: – Ispovediću se, oče. I to odmah!

– Crkva je zaključana. Ovi džentlmeni su to zahtevali! – odgovori Raul Meskaro.

– Onda na nekom drugom mestu – nije odustajala lepotica. – Posle toga ću se vratiti ovamo u krčmu da se dogovorimo šta treba reći mom vereniku.

Ne sačekavši odgovor razbojnika, okrenula se i napustila krčmu. Raul Meskaro sleže ramenima i pođe za njom. Niko nije pokušao da ga zadrži.

U maloj štali kraj trga gde se nalazio i bunar, Meskaro je stigao lepoticu. Mercedes se naglo okrete. Munje su joj sevale iz očiju.

– Bila sam sigurna da su te u Ostinu obesili, pasji sine!

– U svakom slučaju su to pokušali – uzvratio je Meskaro mirno. – Ni u Ostinu ljudi baš ne mare one koji drže petog keca u rukavu. Bilo je to divlje vreme, Mercedes. I veoma davno! Ni ti ne pripadaš onima koje nazivaju sveticama.

Mercedes se osmehnu.

– Za razliku od tebe, nikada nisam ni pokušala da se predstavljam sveticom, Raul.

Samo je slegnuo ramenima. – Prolazio sam ovuda. Banditi su upravo obesili starog sveštenika o zvonik. Selu je bio potreban novi. Smatrao sam da sam baš ja pravi čovek za taj, inače miran posao. Posle svih onih divljih i opasnih vremena i pustolovina...

– Suočićeš se uskoro sa veoma nemirnim vremenima, Raul. Ovi lupeži su napali odred američke konjice. No, nisu još došli do cilja. Ali ako i kada budu krenuli iz ovog mesta u njemu neće baš ostati mnogo toga što je svešteniku potrebno. Svešteniku koji je u svom ranijem životu bio varalica na kartama i revolveraš.

Raul Meskaro je to slutio i bez njenog upozorenja.

– Šta je s tvojim verenikom?

– On se zove Šejn i nije mi verenik. On je kao i ja u Porteru bio očevidac zločina koji su počinili Rokičo i njegova banda. Ubili su dva čoveka, jednu ženu i jedno malo dete, oče Meskaro. Šejn je krenuo u lov na njih jer želi da ih vidi obešene. Kao i ja, uostalom.

Raul Meskaro oseti da ga obliva znoj. Pogledao je prema krčmi. Vrata su bila otvorena pa se moglo čuti da Rokičo i njegov zamenik raspravljaju. Očigledno se radilo o Mercedes de Silva i njenom tobožnjem vereniku.

– Oni tog Šejna ni u kom slučaju neće dočekati raširenih ruku – upozorio je sveštenik.

– Na to sam i ja već pomišljala. Pobrinuću se da ga na izvesno vreme poštede. Ne znam zapravo šta je on u međuvremenu otkrio i saznao. Ali sam sigurna da bi uz moju i tvoju pomoć veoma rado preduzeo nešto protiv Rokiča i njegovih desperadosa. Osim toga, kako vidim, oni su već počeli da se ubijaju međusobno.

Raul Meskaro priđe bliže lepotici i ispruži ruku iznad njene glave. Upravo kada je Mercedes htela da uzmakne čula je i ona korake iza sebe koje je Meskaro naravno odavno primetio.

– U redu, kćeri – kazao je Meskaro blagim, pomirljivim tonom. – Moliću se za tebe i one džentlmene zamoliti da te ne odaju kada se kasnije pojavi tvoj verenik. Verujem da je on bogobojažljiv čovek.

– Pre bi se moglo reći suprotno – odgovori Mercedes i okrete se.

Rokičo je stajao na dva koraka od nje. Široko se cerio.

– Moraćemo da razgovaramo! – kazao je. – Hoću da saznam šta ti je sve odao Teksašanin u Porteru. Kako se ti uopšte zoveš, curo?

– Mercedes de Silva.

– To je suviše dugačko i teško mi je da zapamtim. Radije bih te oslovljavao sa cura!

VII

Ispred krčme su stajali Pit Hagerman i Džeriko Ventana i posmatrali sveštenika, lepu neznanku i Rokiča.

– Negde se nešto ne uklapa, Pit – kazao je Ventana. – Ja mogu da se setim cure ali ne i toga da sam s njom uopšte razgovarao. Ili možda misliš da bih ja i mrtav pijan odao naš plan nekoj ženi i poručio joj da dođe ovamo da joj navodno dam novac?

Pit Hagerman odlučno odmahnu glavom.

– Zbog čega još na sve to ona dovodi ovamo i svog verenika, Teksašaninu?

– Pa, izgleda tako kao da moramo biti veoma na oprezu, Pit. Rokičo ni jednog od nas dvojice ne mari baš mnogo. Verovatno bi voleo da zna da smo pod zemljom.

– Brzo ću se navići da ni njemu, a ni ostalima ne okrećem leđa.

*

Izgledi mu baš nisu bili sjajni. Bio je to Šejnov zaključak kada je pri ulasku u Pueblo ugledao uperenu cev „vinčesterke".

– Zadrži ruke na sedlu, momče!

Ugledao je pred sobom upalo lice jednog razbojnika.

– Ne veruješ li možda da ćeš uspeti da saviješ prst ukoliko ja ne zadržim ruke na sedlu? – pitao je čovek Sedme brigade.

– Zar hoćeš da proveravaš? – uzvratio je razbojnik kroz zube.

U međuvremenu je primetio veliku senku meleza koji se prikrio iza trošne građevine. Bio je to Brajan Rokičo u to nije bilo sumnje. Vođa je došao lično da bi utvrdio da je stranac i kako se drži.

– Sigurno! – odgovorio je Šejn. – I što je najvažnije, već sada mogu obećati da će te šef obesiti za noge i držati tako sve god ti glava ne istruli, ukoliko se meni dogodi nešto, pasji sine. Bio sam gore kod onog prokletog narednika i ako hoće mogu opet gore.

Razbojnik izrazito ružnog lica se osmehnu što ga nije učinilo lepšim. Znao je da mora ostaviti utisak da bi uopšte imao bilu kakvu šansu. Samo ako ga Rokičo prihvati i ako mu bude verovao, postoji veoma mala šansa da će uspeti.

– Ne pravi budalu od sebe, pasji sine i spuštaj tu pucaljku!

– Ne razmeći se i zadrži ruke na sedlu!

Šejn istovremeno podiže obe ruke sa sedla. Pogledao je malog ružnog čoveka i video da se trgao. Cev „vinčesterke" se podiže, pa

nije imao nikakvih izgleda da bilo šta preduzima protiv ovog razbojnika, čiji se prst već nalazio na obaraču.

No, pre nego što je mogao da opali, odjeknu pucanj i ružni razbojnik se prući u prašinu. Rokičo je pucao i istog časa izašao ispred belo okrečene, nakrivljene kuće. Držao je revolver u ruci ali ga nije uperio na Šejna.

– Nemoj da uobražavaš bilo šta, čoveče! – siktao je melez. – Pucao sam jer ne podnosim ružne ljude, a osim toga Karlosu je već bilo vreme da ode u večna lovišta.

– Znam još jedan razlog – kazao je Šejn mirno.

– Koji to, na primer? – pitao je Rokičo oprezno.

Pružio je ruku u pravcu iz kojeg je došao.

– Tamo gore ima zlata, novca i oružja! – kazao je tiho. – Video sam sve to i razgovarao sa čuvarem tog blaga. Sa jednim starim pijanim irskim narednikom američke konjice. Dobro ga je zakačilo i ne oseća se baš najbolje. Verovatno me je zbog toga pustio da odjašim. A verovatno i zbog toga što sam uspeo da ga uverim da ne pripadam razbojnicima.

Rokičo žmirnu i počeša se iza uha.

– Ne znam da li bi trebalo da ti poverujem i jednu jedinu reč. Šejn se nasmeja podrugljivo.

– Pa onda odjaši gore i upitaj ga sam.

– Šta uopšte tražiš u Pueblu, čoveče?

– Mercedes de Silvu, moju verenicu. Dogovorili smo se da se nađemo ovde. Zašto baš ovde, vrag će je znati. Je li ona ovde?

– Možda.

– Ako jeste, mora da me je pominjala. Moje ime je Šejn.

Brajan Rokičo se još jednom počeša iza uha i zabaci šešir na potiljak. Masna kosa mu je visila uz lice. Sigurno nedeljama nije videla vodu.

– Jesi li inače primetio još nešto?

– Tamo se muvaju još nekolicina tvojih ljudi – kazao je Šejn. Ali oni ni pod kakvim okolnostima ne mogu gore do narednika. Postavio je top. Stekao sam utisak da s njim ume dobro da barata. Stari vojnik. I još nešto. Na teritoriji Čejena sam našao jednog Meksikanca. On se zajedno s konjem strmoglavio u klanac, jer si hteo da ga ustreliš. Bio je na samrti, pa nije mogao da mi priča mnogo. No nije ni bilo potrebno. Sada, pošto sam video sve svojim očima znam sve mnogo određenije.

Rokičo klimnu glavom. Zamislio se a onda upitao:

– Da li si veoma vezan za svoju verenicu?

Ovakvo pitanje je Šejn već duže očekivao jer je bilo tipično za ljude karaktera kakav je imao Rokičo. Pravi ljigavac.

– Sve zavisi – odgovorio je neodređeno.

– Od čega, Šejn?

– Možda od plena, Rokičo. Zaključio sam da se sa mnogo novca može doći do mnogo lepih žena. Kupiti ih! A Mercedes baš nije od bogobojažljive vrste, spremnih da provedu život u kući uz ognjište.

Rokičo prsnu u grohotan smeh.

– O kej, Šejn, odjaši u kantinu, – kazao je. – Ja ću sasvim sigurno doći za tobom!

Bacio je samo kratak pogled na mrtvog razbojnika koji je ležao u prašini, a onda poterao svog riđana hodom. Nije se zanosio lažnim nadama. Činjenica da mu Rokičo nije oduzeo oružje i dozvolio da odjaši u krčmu, ukazivalo je na to da će izgubiti svaku šansu ako u ovom trenutku bilo šta pokuša.

VIII

Manuela Eskolares je pronašla oružje. Bezmalo u svakoj kući bilo je bar po jedno sakriveno na uobičajenim mestima koje su jednostavni seljaci koristili kao skrovišta. Stara puška koju je sada držala u ruci bila je pod krevetom,to jest ispod podnih dasaka pod posteljom. Nesrećna devojka još nikada u životu nije pucala. Ipak učiniće to sada. Nije znala da rukuje puškom, ali je bila sigurna da će metak koji se nalazio u cevi sigurno Hozeovog ubicu, Brajana Rokiča, poslati u pakao...

Prišunjala se prozoru i privukla jedan drveni kapak sasvim uz sebe da bi se sakrila iza njega. Kada se popela na vrhove prstiju mogla je da vidi trg i ulaz u krčmu. Tamo se na trenutak zadržao nepoznati jahač na riđanu i kliznuo iz sedla. Trenutak kasnije zamakao je u krčmu.

Otkrila je iza bunara mesnog sveštenika sa lepom, crnokosom ženom. Sve to nije mogla da shvati ali nije time ni razbijala glavu. Rokičo mora da umre! To je bilo jedino što je htela! Šta će se posle toga dogoditi s njom bilo joj je potpuno svejedno. Smatrala je da je do sada imala sreće što se nije morala podati razbojniku, ali je i na to bila spremna da bi ostvarila svoj cilj!

Disala je teško, dok joj se znoj slivao niz lice. Obrisala ga je nadlanicom. Oči su je pekle.

Nije znala koliko je vremena proteklo. Odjednom se na trgu pojavio Brajan Rokičo. Lagano se približavao sveštenику i crnokosoj lepotici. Izmenjali su nekoliko reči koje Manuela naravno nije mogla da razume. Rokičo prvo pokaza na krčmu, a onda na kuću u kojoj se nalazila ona.

Instinktivno se sagnula i klekla kraj prozora. Strahovala je da je ne otkriju ako bude stajala kraj prozora. Osim toga, smatrala je da će lakše pogoditi Rokiča ako bude ušao u ovu malu sobu. Koraci su postali glasniji. Čuli su se glasovi. Manuela više nije mogla da se usredsredi. Pred očima joj zaigra lik mrtvog Hozea.

Stepenice ispred ulaza u kuću zaškripaše pod težinom meleza Brajana Rokiča. Nije više mogla ni na šta da misli. On je razgovarao sa sveštenikom i crnokosom lepoticom i pokazao rukom na ovu kuću. Samo je on to mogao biti. Došao je dakle da obavi ono u čemu su ga prekinuli i što je samo odložio na neko vreme.

On je ubio mladića kojeg je ona volela i sada je još hteo da je ima!

Manuela je drhtala celim telom. Pritisla je kundak puške na svoje golo rame pokušavajući svim silama da umiri cev u uzdrhtaloj ruci. Onda se setila da mora otkočiti pušku ako želi da puca. Uradila je to brzo.

Koraci su se utišali pred samim vratima. Devojka zaustavi disanje. Njeno mlado telo se ukočilo, bila je odlučna.

Vrata se otvoriše naglo. Ugledala je senku jednog visokog, krupnog čoveka. Upravo je zakoračio u sobu. Kažiprst joj se zgrči i dok je povlačila obarač zatvorila je oči.

Nije bilo ni eksplozije, niti žestokog udarca kundakom u rame kako je očekivala. Oštrim pokretom joj je oružje istrgnuto iz ruke, a snažan šamar bacio je na pod.

Manuela Eskolares otvori oči i ugleda pred sobom sveštenika. Raul Meskaro je držao pušku u ruci kada je Rokičo za njim stupio u sobu.

– Manuela je našla oružje i htela je da ti ga da, Rokičo. – Sveštenik je to rekao tiho i ne baš naročito ubedljivo. Pružio je vođi bande oružje, čekajući Rokičovu reakciju.

Razbojnik uze pušku iz Raulovih ruku, uperi cev na njegove grudi i povuče obarač. I ovog puta se čulo samo škljocanje.

Raul Meskaro se tiho nasmeja.

– Ne misliš li da je ona htela da te ubije ovim? – upitao je. – Ja je poznajem bezmalo isto toliko koliko i ona poznaje sebe. Ona ni muvi ne bi mogla učiniti na žao!

Rokičo gnevno odbaci pušku u ugao.

– To ćemo još videti – kazao je i upravo hteo da nasrne na nesrećnu, polugolu devojku.

Mercedes de Silva ga zadrža u poslednjem trenutku uhvativši ga za rame.

Smešila se tajanstveno i zavodljivo.

– Uvek sam mislila da se pravi muškarac i čovek bavi pravom ženom, Rokičo. – kazala je. – Isteraj ovo dvoje napolje da bismo bili sami i neometani. Šejn je u krčmi, nije me video. Ne još. Možda bi ga za to vreme tvoj Teksašanin mogao zadržavati uz pomoć ovog popa.

Rokičo je na čas oklevao, a onda počeo da viče:

– Napolje vas dvoje! Prokletstvo, gubite se konačno!

Meskaro povuče odlučno Manuelu i izgura je napolje. Devojka pade u prašinu plačući. Lica izobličenog plačem, gledala je u Meskara za kojeg je verovala i dalje da je sveštenik.

– Ako već nameravaš da ubiješ nekoga, onda to moraš početi na pravi način – kazao je Meskaro prebacujući joj. – Izgubi se negde i sakrij u neku kuću. Za ime neba, nemoj se više pojavljivati na oči nikome od ovih razbojnika.

*

Šejn je seo za jedan sto u uglu. Hagerman i Ventana su sedeli na

nekoliko metara odstojanja. Motrili su na njega od kada je stigao, ali do tada nisu progovorili ni reč.

Prišla mu je jedna od devojaka. Naručio je čili jer drugog nije ni bilo. Prvi se oglasio Ventana:

– Ako tražiš svoju verenicu ona se upravo zabavlja sa našim šefom, momče.

Natočio je mirno čašu tekile iz boce koja se nalazila na stolu i s uživanjem otpio jedan gutljaj.

– Ako tražiš čoveka koji će te sasvim sigurno prevariti za tvoj deo plena, on se upravo zabavlja s mojom verenicom, Teksašaninu! – rugao se Šejn.

Ventana skoči naglo sa stolice a Hagerman koji je sedeo krej njega odgurnu stolicu dalje od stola da bi mogao pucati ako to bude potrebno.

– Za čoveka koji je već jednom nogom u grobu, prilično si razmetljiv, Šejn.

– Mogu to sebi da dozvolim, jer sam potreban.

– A za šta to?

Šejn pokaza kroz otvorena vrata rukom prema brdima.

– Ja sam jedini kojeg onaj ludi irski narednik, isti onaj koji je sredio tvoje ljude, hoće da pusti da mu se približi.

– Ako budemo dovoljno čekali i bili strpljivi, crći će i bez tvog posredstva! – kazao je Hagerman.

– Sigurno – složio se čovek iz Sedme brigade. – Ali do tada će već uveliko znati da se odredu konjice dogodilo nešto i Fort Vako će poslati svoje ljude da ih potraže. Onda će oni mirno pokupiti ono na šta ste vi bacili oko.

– I Rokičo će te pustiti da odjašeš gore?

– Sasvim sigurno, Teks. Nešto je smislio u vezi sa Mercedes de Silvom. On je izrazito pohlepan i uvek hoće najviše i najbolje samo za sebe. Pošto sam sada i ja uskočio u posao, teško da ce bog zna šta preteći za tebe.

Sve što je govorio nije baš zvučalo ubedljivo. Toga je i sam Šejn bio svestan. No cela situacija je bila toliko zbunjujuća i nejasna da verovatno niko u celom Pueblu nije bio u stanju da poveže dve misli, a da ta veza bude logična.

Napad je promašen, pretrpljen je neuspeh, a izgledi da se ipak dočepaju plena bili su izuzetno mali. Mercedes de Silva se pojavila a sada i njen tobožnji verenik. Uz to i priča da je verenik razgovarao sa narednikom konjice, Ircem koji se zabarikadirao i brani blago opasnim topom. Na sve to, trebalo je verovati da će mu Irac dozvoliti da mu se ponovo približi. Između Teksašanina i Brajana Rokiča vladalo je bezmalo otvoreno neprijateljstvo. Svako od njih je verovao da bi ga onaj drugi sunovratio u provaliju samo kada bi se ukazala prilika za to.

Sve postojeće okolnosti je Šejn morao da koristi sebi u prilog. Polazio je od toga da u Pueblu od meštana ne može očekivati pomoć ukoliko bi došlo do nekog sukoba između njega i razbojnika. A on i Mercedes de Silva, udvoje, nemaju nikakvih izgleda protiv

Brajana Rokiča i njegovih desperadosa. Dakle, nema drugog rešenja od onog da seje razdor i podozrenje, da nahuškava Bajana Rokiču i Džerika Ventanu jednog protiv drugog.

Ukočenih udova Ventana je krenuo lagano prema Šejnovom stolu. Zastao je na pet koraka. Lice kao da mu je još više upalo.

– I? – upitao je podozrivo – Jesi li se već opredelio na neku stranu?

– Opredelio sam se za sebe! – uzvrati čovek iz Sedme brigade. – Da budem iskren, ne sviđa mi se ono što u ovom trenutku Mercedes de Silva i Rokičo muvaju. Ja stvarno nisam još siguran. Sam si kazao da nema razloga za žurbu. Narednik sigurno neće, sam od sebe, krenuti ovamo dole.

Ventana se okrete prema Hagermanu i pogleda ga upitno.

Ćelavko je samo nabrao obrve i odmahnu glavom. Nekoliko trenutaka kasnije je ipak procedio otegnuto:

– Ja doista ne znam da li da mu verujem.

Ventana se složio s prijateljem. Lagano se vratio za svoj sto i seo.

– Imamo vremena na raspolaganju, Šejn. Ja na tvom mestu ne bih počinio grešku. Ako bi do toga došlo, ne zaboravi da smo u takvim situacijama Rokičo i ja najbolji prijatelji.

– Misliću na to – uzvrati Šejn mirno.

Počeo je da jede kada je u krčmu ušao Raul Meskaro. Prišao je odmah za njegov sto i seo. Šejn je odmah uočio da nešto s ovim popom nije u redu.

– Ako tražiš nekog kome možeš da se poveriš, brate – kazao je Meskaro blagim glasom, – imaš pravog čoveka pred sobom.

– Zbog toga što nosiš krst?

– Ne nego zbog toga što vešto baratam oružjem i što znam kako treba igrati s petim kecom koji ti je u rukavu! – odgovorio je Meskaro ne menjajući izraz lica. – Tvoja mala prijateljica i ja se znamo još iz Ostina.

Šejn zahvati jelo kašikom i stavi ga u usta.

– Raduje me što sam te upoznao, oče – kazao je preko zalogaja.

– Šta ti je Mercedes još kazala?

– Da nam je cilj zajednički, brate.

– Ali ti još sigurno nemaš pojma kako doći do njega ili se možda varam?

– To mi svevišnji još nije došapnuo, brate. Čekam njegov znak. Samo se nemoj oslanjati na to da će se Teksašanin i onaj prokleti melez međusobno poubijati. Zlato i novac povezuju međusobno čak i neprijatelje.

Nastavio je da jede dok su mu se misli rojile u glavi. Obećao je irskom naredniku da će se vratiti ili mu bar dati znak da bi znao kada da se s ranjenim vojnikom povuče dalje u brda. Suviše je kratko poznavao narednika da bi s njim mogao da računa bez ostatka.

– Kada budem krenuo u brda sa Teksašaninom i sa onim ćelavim, mogao bi s Mercedes da pokušaš da sprečiš Rokiča da ovde ne počini neko zlo – rekao je Šejn.

Raul Meskaro se osmehnu blago:

– Upravo sam to ja tebi hteo da predložim, brate Šejn.

– Ima još nešto – objašnjavao je Šejn prigušeno – Ja sam obećao naredniku da ću mu dati neki jasan znak za akciju o kojoj smo se dogovorili. Možda bi mogao da se pobrineš za to da u Pueblu zvone zvona dok ja sa Ventanom i Hagermanom budem išao prema prelazu. No to ne bi smelo biti prerano.

– Ako sve drugo uspe, onda ni to neće predstavljati teškoću, brate Šejn.

Čovek iz Sedme brigade spusti kašiku na sto i podboči se na oba lakta. Gledao je Meskara pravo u oči i iscerio se.

– Ako mi još jednom budeš rekao, brate Šejn, pope, okrenuću ti lice na leđa – kazao je i ustao od stola.

Prišao je stolu za kojim su sedeli Ventana i Hagerman i nekoliko trenutaka ih podozrivo posmatrao.

– Šta je posredi? – pitao je Ventana koji se pod prodornim Šejnovim pogledom nije osećao baš najbolje.

Šejn sleže ramenima.

– Živeo sam dugo u Ostinu – kazao je. Tamo sam stekao korisno iskustvo da se na reč jednog Teksašanina možeš osloniti i kada je pasji sin. Da li je to tačno, Ventana?

– Moglo bi biti tako, Šejn!

– Onda od tebe očekujem ponudu, Ventana – govoreći to pokazao je bradom prema otvorenim vratima krčme. – Rokičo je sada veoma zauzet. Prilika nikada više neće biti tako povoljna.

– Misliš da odjašemo gore?

– Upravo to mislim, – kazao je Šejn i pogledao Hagermana. – Ako to budemo učinili možeš li da jamčiš za njega?

– Nas dvojica smo kao braća blizanci, Šejn. Nego, tri čoveka, deoba na tri dela. Šta je sa narednikom?

– On misli da pregovaram s vama i želi da učestvuje.

– Pri tome, naravno, misli pogrešno! – ubaci Hagerman lukavo.

– Da, svakako – potvrdi Šejn. – Dobar vojnik umire sa svojim drugarima. On je to propustio, pa mi treba da se potrudimo da nadoknadi izgubljeno vreme.

– Šta je s tvojom verenicom? – još jednom se zakačio Ventana.

– Ispričao sam ti priču o novcu s kojim svuda možeš kupiti lepu verenicu. Ili možda nisam u pravu?

– Kada? – pitao je još Ventana.

– Odvešću mog riđana iza crkve i to odmah. Čekaću pet minuta. Ako se do tada ne pojavite znaću da ste doneli drugačiju odluku. Naravno pogrešnu!

Ne osvrćući se, Šejn napusti kantinu.

IX

Brajan Rokičo je ležao opružen na postelji pošto je Mercedes de Silva odložila svoj opasač na stolicu smeštenu neposredno uz postelju. Tamo je i Rokičo ostavio svoje oružje.

Posmatrao je crnokosu lepoticu. Bila je zavodljiva i uzbudljiva. Mogla je bez po muke da zaludi svakog muškarca. Ipak, bilo je nečega što je čak i ovoj situaciji činilo meleza podozrivim. Možda je to bilo zbog njene spremnosti da pođe s njim u postelju a možda zbog njenog čudnog, neobjašnjivog verenika, njihove neshvatljive veze. Ni sam nije znao od kuda taj crv sumnje, ali će otkriti.

– Šta još čekaš, curo? – pitao je muklo. – Dovela si me ovamo da mi pružiš lako zadovoljstvo a sad počinješ da otežavaš stvar.

Mercedes otkopča kaiš, zatim trake kojima su bili pridržani nabori suknje i pusti da joj klizne niz telo. Okrenula se jednom koketno u krug kao da pleše. To međutim, nije bilo da svoje čari prikaže razbojniku sa svih strana, nego da pogleda kroz prozor.

U tom trenutku je Šejn upravo napuštao krčmu. Odvezao je svog vranca sa prečke i krenuo prema crkvi.

– Dalje, još! – zahtevao je Rokičo.

Mercedes de Silva se ponovo okrete prema vođi bande. Kako je uspevala da se tako zavodljivo osmehuje ovom podmuklom ubici nije znala ni sama. Ali je to činila. Laganim, veštim pokretima otkopčala je dugmad na bluzi i onda je skinula. Ponovo se okrenula u krug.

Napolju se nešto zbivalo. Raul Meskaro je razgovarao sa Šejnom. Možda su njih dvojica smislila neki plan iako nije mogla da pretpostavi šta bi to bilo. Situacija je bila prilično nejasna.

Upravo je pustila bluzu da padne na pod i htela da se ponovo okrene prema razbojniku u postelji, kada ugleda da i Ventana i Hagerman napuštaju krčmu. Bez sumnje kreću istim putem kojim je čas ranije krenuo Šejn. Rokičo je jeknuo kada je video kako čvrste bujne grudi ove lepotice podrhtavaju.

– Potpuno si u pravu! – kazao je glasom promuklim od strasti.

– Pravom čoveku potrebna je prava žena. Hodi ovamo i nemoj dozvoliti da te više čekam.

Namerno ga je puštala da još čeka. Skidala je još i čizme što joj je omogućilo da još jednom pogleda kroz prozor.

Lažni sveštenik koji je pre više godina zarađivao hleb kao varalica na kartama i revolveraš upravo je izašao iz kantine i zastao kraj samih vrata pogleda upravljenog u kuću u kojoj se upravo nalazila Mercedes.

Crnokosa lepotica je drhtala ali ono što je Rokičo smatrao strašću bila je prokleta neizvesnost. Nije znala kako da se ponaša u ovom trenutku.

– Ventana je imao ludu sreću da provede jednu noć sa ženom kakva si ti! – kazao je Rokičo dišući ubrzano.

Mercedes se nasmeja zvonko.

– Tvrdio je da to može sebi priuštiti, Rokičo. Platio mi je 500 dolara, rekao da dođem u Pueblo i obećao da će me ovde učiniti bogatom ženom.

Mercedes zamahnu čizmom i zamalo pogodi njome razbojnika. Morao je da uvuče glavu u ramena da ga ne bi pogodila. Kada je hteo da reaguje besno, preseče ga ponovo njen zvonki smeh.

– Ventana je idiot! – kazala je. – Na tvom mestu ja mu ne bih verovala, Rokičo.

Melez se uspravi u postelji i upita:

– Da li je nešto kazao?

– Mnogo toga – uzvratila je lepotica, zabrinuta što više ne vidi Meskara. Za trenutak nije obraćala pažnju na njega i on je nestao s vidika.

– Šta, hoću da znam?!

– Prokletstvo, nisam baš sve zapamtila. No, sve izlazi na to da će on biti novi vođa. Možda me je zbog toga i pozvao u Pueblo.

Rokičo je gledao lepoticu ne shvatajući ništa. Mercedes sleže ramenima videvši njegov izraz lica.

– Ah šta da kažem, to sam zaključila, jer kako bi mi mogao obećati gomilu novca ako ne bude vođa?

Morala je da govori jer dok je svojom pričom zaokupljala njegove misli neće morati da leži uz ovog omraženog zločinca koji je s njom postupao kao sa ološem. Osim toga mučilo je i to što se napolju dešava nešto o čemu nije imala pojma. Instinktivno je osećala da je ta akcija usmerena baš protiv Rokiča i da je u ovom trenutku važno da ona odagna njegovu pažnju sa onoga što se dešava napolju.

Melez se nasmeja resko.

– Taj prokleti pas od Teksašanina ne zna da je već sada jednom nogom u provaliji. Pritom se njegov krupni grudni koš nadimao a ispod tamne kože se mišići zatezali. Bio je očigledno veoma jak pa mu se Mercedes ne bi mogla suprotstaviti golim rukama. Nije imala nikakvih šansi. Međutim, nije ga smela pustiti da je i dalje čeka. Na njegovom širokom licu jasno se ogledalo nestrpljenje. A nestrpljenje može učiniti čoveka veoma podozrivim. Možda se već pita zbog čega ona ne leži kraj njega u krevetu nego odugovlači. Osim toga, moglo bi mu pasti na pamet da malo odloži uživanje i pogleda šta se zbiva napolju. A napolju je vladala neka neopisiva, preteća tišina.

Lagano je prišla krevetu. Istog trenutka s njegovog lica nestade napregnut izraz. Pomerio se malo više udesno. Istovremeno je pomerao i stolicu na kojoj je bilo obešeno oružje. Mercedes sede, a on je odmah zagrli i privuče k sebi.

– Veruješ li da imaš nekih šansi? – pitala je i time ga izbacila iz ravnoteže.

Gledao je upitno. – Šta pod tim misliš?

– Mislim hoćeš li moći da se domogneš novca i istovremeno držiš pod kontrolom Teksašanina?

– Zar zbilja brineš zbog toga?

Bilo joj je potrebno mnogo samosavlađivanja, ali je smogla snage da se približi Brajanu Rokiču, a njeno nago, glatko bedro uz razbojnikovu plećku.

– Naravno da brinem, Brajane! – kazala je tiho. – Nisam valjda uzalud potegla u ovu prokletu selendru!

Vrata se otvoriše naglo sa spoljne strane. Raul Meskaro stupi u sobu, priđe krevetu i poče da odmahuje glavom.

– Pošto sam te oslobodio grehova – kazao je glasom punim prekora – očekivao sam da ćeš početi drugačije da živiš, da ćeš promeniti način života. Ovo ovde nije prokleta selendra, nego je do pre jednog dana bilo lepo miroljubivo selo!

Mercedes odahnu. Piljila je u Meskara. Zaboga, taj ludak uopšte nije nosio oružje.

Brajan Rokičo se u magnovenju uspravi u postelji. U njegovim tamnim očima kao da je goreo pakleni plamen.

*

Pit Hagerman je jahao kao prvi, za njim Šejn dok je Džeriko Ventana jahao pozadi, za konjsku dužinu iza ove dvojice. Stigli su na vreme na sastanak iza crkve pošto se Džeriko Ventana uverio da se vođa bande nalazi u najboljim rukama. Posle deset minuta jahanja od Puebla se više nije moglo videti mnogo jer su se nalazili iza polja kukuruza i grabili napred uzanim vijugavim putem koji je vodio u brda.

Šejn je spolja delovao veoma opušteno, što u sebi nipošto nije bio. Mogao je da se osloni na lažnog sveštenika i da stavi život na kocku što se tiče Mercedes de Silve. Međutim, pored Rokiča, koji je već sam po sebi bio veoma opasan, bilo je u selu još dva razbojnika. Nadao se, međutim, da neće doći do nekog sukoba pre nego što situacija ovde u brdima bude raščišćena. No i ta stvar se nalazila pod velikim znakom pitanja. Nije imao u ruci baš ništa. Sve je u stvari zavisilo od narednika Mekintajra. On mora da sagleda situaciju na pravi način i naravno preduzme odgovarajuće mere koje bi bile dostupne i Šejnu. Morao je da dešifruje poruke i mere pijanog Irca.

– Šta misliš dokle će te Rokičo goniti? – upitao je čovek iz Sedme brigade mršavog Teksašanina, okrenuvši se u sedlu prema Ventani.

– Ja mislim, ne dalje od izlaza iz Puebla – uzvrati Ventana. – Momci će primetiti da su prevareni, što znači da će njihov bes biti u prvom redu usmeren na Rokiča, pa od velikog, opasnog vođe neće ostati baš mnogo. Ne brini o tome Šejn. Radije razmišljaj o naredniku.

Hagerman se zakikota – Neće proći više od pola sata a mi ćemo biti na mestu na kojem nas on može videti. A možda i neće. Možda je u međuvremenu ođezdio u pakao a mi brinemo ni zbog čega.

Bili su to pusti snovi ćelavog ubice koje je nosio ukrštene opasače i vraški brzo potezao oružje. Brzo i lako. No Mekintajr je bio žilav čovek, a rane ne baš tako opasne da bi se od njih umrlo, naravno pod pretpostavkom da ne dođe do groznice. Osim toga, vraški Irac ima i rakiju koju je sam pekao, a i morfin koji mu može odagnati bolove. Ako su dvojica bandita mislila da će naći narednikov leš, silno su se prevarili.

Šejn je ćutao. Gledao je netremice napred. Iznad Hagermana nalazilo se užareno sunce. Za najviše tri sata će sunce zamaći za brda, a do tada sve mora da bude odlučeno.

*

Uniforma se lepila uz telo narednika Mekintajra kao da je upravo izašao iz vode. Za poslednjih nekoliko sati radio je kao nikada do tada u životu, niti za sve vreme službovanja u američkoj konjici. Bilo mu je jasno da je ovde gore sam u brdima potpuno izgubljen. Oslonio se na čoveka po imenu Šejn. Nije ga poznavao bliže, ali je narednik Mekintajr imao istančano čulo kojim je mogao da pocenjuje ljude, one na koje je mogao da se osloni. Tako je osećao misleći na Šejna.

Povukao se na petnaest metara uzbrdo od udoljice. Top se još uvek nalazio dole. Oko njega su bile rasturene sve korpe i sanduci koji su se nalazili na kolima. Samo je sadržaj korpi i sanduka bio povučen u siguran zaklon. Sve je bilo smešteno u malu špilju u koju je položio i ranjenog vojnika Daniela.

Mladiću je bilo veoma loše. Istina, nije osećao bolove ali se bližio lagano samrtnom času. Jedini način da se spase bilo je stići do lekara.

Džon Mekintajr siđe još jednom u udoljicu. Pažljivo je pregledao sve. Od tog trenutka, nije mogao da učini više ništa za Šejna. Morao je da sam sebi pomogne ako želi da preživi. Onog trenutka kada bude morao da napadne sa svog novog uporišta Mekintajr će ostaviti ispod sebe samo leševe, među kojima bi se mogao naći i Šejnov.

Seo je na ivicu udoljice kraj topa, pripalio cigarilos i pogledao prema dolini. Deset minuta kasnije ugledao je manji oblak prašine koji je vetar razvejavao prema nebu. Nije ih mogao videti, ali je znao da dolaze.

*

– Žao mi je – kazao je Raul Meskaro svojim dubokim glasom. Ali su ona dvojica tvojih ljudi pomahnitali, Rokičo. Već su obesili jednu ženu i jedno dete.

Melez tiho opsova. Odgurnu polugolu Mercedes de Silva od sebe kada je prebacila jednu nogu preko njega da bi ga vezala uz postelju.

– Šta je sa Teksašaninom i sa Hagermanom?

Sveštenik sleže ramenima.

– Njih dvojica su odjahali sa Šejnom, napustili su selo. Krenuli su prema brdima. Koliko sam ja mogao da shvatim, hteli su da se dokopaju onoga što neki narednik čuva tamo gore.

Brajan Rokičo zaurla od besa. Poskočio je i skotrljao se s druge strane postelje tamo gde je bila stolica sa oružjem.

Mercedes je u poslednjem trenutku pokušala da ga zadrži. Ruke

su joj klizile preko njegovog oznojenog, ljigavog tela. Samo su njeni dugi nokti ostavili krvlju podlivene pruge na njegovim leđima.

Besneći, Rokičo izvuče svoj revolver iz futrole. Meskaro je još uvek stajao kao spomenik na vratima. Njegov izraz lica se ni za trenutak nije izmenio. U očima mu se nije mogla videti mržnja, kao ni želja za ubijanjem. Prošle su mnoge godine od kada se poslednji put mašio oružja. U nekim trenucima je i sam verovao da je božji čovek, njegov sluga.

Mercedes de Silva vrisnu. Okrenula se na istu stranu na kojoj je Rokičo izašao iz postelje. Prosto je pala iz postelje. To je vođa bande čuo i naglo se okrenuo i podigao revolver. Pucao je bez oklevanja. Metak se zari u dušek na mestu gde je trenutak ranije bila crnokosa lepotica.

– Ti si sin pakla! – promrsi Meskaro. Melez se odmah okrete prema njemu i upravi revolver na čoveka koji je u ovom selu bio sveštenik.

Mercedes zastade dah. U trenutku je shvatila da je Meskaro postao drugi čovek. Revolveraš i varalica na kartama su u njemu umrli odavno. Došao je u ovo prokleto mesto, predstavio se kao sveštenik i to tokom dugih godina i postao. Nije imao oružje uz sebe. A i da jeste ne bi više mogao da ubije čoveka. Kada je toga postala svesna Mercedes de Silva samo što nije pomerila pameću. Računala je s njegovom pomoći, a sada ...

– Sine pakla! – ponovio je Meskaro i pošao korak bliže Rokiču.

Upravo to je bila pomoć koju je sveštenik pružio lepotici. Skrenuo je razbojnikovu pažnju na sebe i pružio joj šansu da preduzme nešto.

– S puta, pope!

Mercedes gurnu stolicu preko koje je visio opasač s revolverom prevrnula ju je bodom nogom. Ustremila se na futrolu iz koje je virila drška revolvera. Kada je metak odjeknuo upravo je grčevito držala oružje. Pridigla se iz zaklona koji joj je krevet pružao i povukla obarač. Rokičov revolver je još bio u oblačku barutnog dima od metka koji je on ispalio na sveštenika. Krupan čovek je bio odbačen kao perce pored vrata. Desnom rukom je pritiskivao rame, rame, dok mu se krv penušajući se slivala između prstiju. Pogled mu je bio upravljen na Mercedes. Devojci se za trenutak učinilo da je Meskaro preklinje pogledom da ne počini ubistvo.

– Rokičo! – povikala je lepotica gotovo neprirodnim glasom.

Melez je dejstvovao veoma brzo. Mercedes je to i očekivala. Pao je na kolena i podigao revolver. Pucao je ne nišaneći. Prvi metak prozvižda tik uz bedro lepe Mercedes, tako da je osetila dah smrti.

Setila se Portera, dvojice ubijenih službenika, žene i malog deteta, nedužnih žrtava. Setila se da je krenula iz Portera čak ovamo da bi ovog zločinca videla na vešalima. Povukla je obarač. Osetila je snažan trzaj. Pucala je dva puta. Meskaro koji je stajao uz zid pored vrata odvoji se pola koraka napred i zakorači u sobu. Postavio se na vatrenoj liniji tako da može zaštititi ženu od ovog omraženog zločinca.

– Dobro, dosta! – kazao je muklim drhtavim glasom.

Mercedes iskoči ispred kreveta. Sada je pored sveštenika mogla da baci pogled na vođu bande. Ovaj se u tom trenutku okrenuo na leđa. Revolver mu je ispao iz ruke. Krv mu je šibala iz ramena i iz bedra. Mercedes ga je pogodila dva puta ali ni jedan pogodak nije bio smrtonosan.

Rokičo je pokušao da ustane. Meskaro koji je stajao blizu njega priđe i pogodi ga nogom u glavu. Onesvestio ga je. Onda se obratio Mercedes.

– Ti si još uvek najlepša žena koju sam ikada video, Mercedes – kazao je tiho. – Da sam još uvek onaj isti čovek od nekada poljubio bih te i zaprosio. No, ja sam ovde našao mesto koje ni po kakvu cenu ne bih napustio. Ljudi imaju poverenja u mene i vole me. Možeš li to shvatiti?

Mercedes de Silva ga je pogledala očiju punih suza. Klimnula je potvrdno glavom i ispustila oružje. Prišla je Meskaru obgrlila mu vrat rukama i poljubila ga. Kao što bi sestra poljubila brata.

– Hvala! – kazala je pokazujući na Rokiča. – Ja bih ga bila ubila, oče. Ja sam ista ona kakva sam nekad bila!

Ispred kuće se pojaviše nekoliko stanovnika Puebla. Dvojica uđoše u kuću. Samo su na trenutak pogledali poluodevenu Mercedes, a onda upravili upitno oči na svog sveštenika.

– Vežite ga i zaključajte sa onom dvojicom u štalu! – naložio je Meskaro. – Neću da se tim ljudima dogodi nešto. To je stvar suda!

– Ti si znači ostalu dvojicu...

Meskaro sleže širokim ramenima. – Isključio iz igre – dopunio je rečenicu. – Obuci se konačno. Šejn je zajedno sa Hagermanom i Ventanom krenuo u brda. Moramo da zvonimo. Brzo do seoskog zvonika!

*

Ventana se trgnuo kada zaječa crkveno zvono iz Puebla. Hagerman zaustavi konja i zagleda se u pravcu sela.

– Šta to treba da znači? – pitao je Ventana.

– Zar zaista želiš to da znaš? – uzvratio je Šejn pitanjem.

– Prokletstvo, zar bih inače pitao?

– Pasji sin Brajan Rokičo je obesio popa o uže crkvenog zvona i pustio ga da se na njemu ljulja. Zar nisi slutio da će se to dogoditi?

Ventana opsova žestoko. On nije imao pojma o Rokičovoj nameri da obesi popa. Ipak, mogao je da zamisli da bi melez to mogao učiniti.

Kada su se približili kritičnom mestu sa kojeg ih je narednih mogao videti Šejn začu iza leđa škljocanje revolvera.

– Ne znam da li si nam potreban Šejn – kazao je Teksašanin.

Hagermana obli znoj.

– Ne čini tako nešto besmisleno, Džeriko. Ovaj pasji sin je jedini razgovarao sa narednikom. Kada budemo prešli ovu oštru krivinu bićemo na nišanskoj liniji topa.

Džeriko Ventana otpljunu. Oklevao je nekoliko prenutaka.

– Skidaj brzo opasač i pusti da padne na zemlju! – naložio je Teksašanin. – Izvuci i „vinčesterku“ iz futrole pa i nju pusti da padne na zemlju.

Šejn je s tim računao. No, kao da je oklevao. – Znači li to da si ti prvi pas iz Teksasa na čiju reč se ne može osloniti? – upitao je Ventanu.

Teksašanin razvuče lice u ružnu grimasu tako da je veoma malo ličio na ljudsko biće.

– Hoću samo da idem na sigurno! – kazao je. – Ko zna šta ste se ti i onaj prokleti Irac dogovoriti.

Šejn otkači opasač i pusti ga da sa revolverom zajedno padne na zemlju. Posle toga izvadi „vinčesterku“ iz futrole i pusti je da tresne o golo kamenje.

– Jahaćeš ispred nas, Šejn!

Čovek iz Sedme brigade bez primedbe potera svog riđana. Prestigao je Hagermana i ironično mu se iscerio. To je donekle izazvalo ubicu spremnog da odmah potegne oružje. Međutim nije hteo na golorukog čoveka. Prolazeći pored Hagermana došapnuo je:

– Ko zna možda Teksašanin hoće da se dočepa svega sam?

Ostalo je još malo do udoljice koja se sada mogla videti kao uostalom i cev topa. Od narednika Mekintajra ni traga. To, uostalom, Šejn nije ni očekivao. Da je bio tamo značilo bi da Irac nije imao poverenja u Šejna. Izuzetno loš znak! No, srećom Irac je ne samo čuo crkvena zvona iz Puebla nego i shvatio njihovu poruku pa se na vreme povukao i pripremio za odlučujuću borbu.

– Ne vidim ga! – kazao je Ventana uznemiren. – Pozovi ga!

– Hej narednče! – vikao je Šejn držeći ruke iznad glave kako bi Mekintajr na prvi pogled mogao da zaključi da je bez oružja, da su mu ga oduzeli.

Odgovora nije bilo samo je teško kamenje vraćalo poziv višestruko.

– Šta sad? – pitao je Šejn. – Da jašem dalje ili ćemo se vratiti?

– Idiote! – opsova Teksašanin. – Ako hoće da nas poubija može to učiniti sada ili kada se budemo vraćali. Zovi ga još jednom, možda spava!

– Hej, narednče! – pozvao je Šejn još jednom.

Odgovora opet nije bilo.

– Rekao sam vam da su ga meci žestoko zakačili – objašnjavao je Šejn. – Možda je u međuvremenu otputovao u večna lovišta. No to možemo utvrditi tek kada stignemo u udoljicu i pretražimo okolinu.

– Kreni napred i ne zaboravi da ćeš ti prvi pasti travu ako nešto iskrsne. Nadam se da ti je to jasno, Šejn!

Pripadnik Sedme brigade je nastavio put razmišljajući grčevito. Mekintajr nije mogao da dopusti sebi da sam preduzme nešto. Nije znao šta se u međuvremenu odigralo dole u Pueblu. A time da isključi ovu dvojicu razbojnika iz igre još ništa nije postignuto. Sigurno je Irac nešto pripremio čime je odluku prepustio Šejnu. Raz-

mišljajući tako oblivao ga je znoj. Dlanovi su mu bili vlažni. Cevi topa, tog ubitačnog oružja sve su se jasnije videli.

– Zovi ga još jednom – zahtevao je Ventana žustro. Šejn je poslušao ali je rezultat bio isti. Bez odziva!

Prošlo je četiri minuta, a onda je Šejn stigao do ivice udoline. Sve je izgledalo isto kao i pri prvom dolasku ovamo. Samo se narednik Mekintajr sa svojim ranjenim vojnikom povukao. Top je stajao na istom mestu sa ubačenom municijom, a oko topa su bili sanduci s oružjem i s municijom. Bili su zatvoreni. Već u ovom času je Šejn bio uveren da je Irac sklonio sam plen na koji su razbojnici bacili oko. To bi značilo da je od trenutka kada se zvono u Pueblu oglasilo stari narednik radio kao mazga.

Otprilike u sredini udoljice nalazila se korpa, a tačno ispred nje šipka dinamita. Četiri koraka dalje na ivici same udoljice koju su sačinjavali teški blokovi kamena ležala je crvena košulja. Privlačila je Šejnov pogled gotovo magično. Pošto je nekoliko trenutaka netremice posmatrao košulju, zapazio je na jednom mestu izbočinu koja je imala oblik revolvera. Nije oklevao, pogledao je gore u pravcu stenovitih brda gde su se povukli Irac i njegov ranjeni vojnik. Tim pogledom je pripadnik Sedme brigade dao naredniku znak da je shvatio poruku.

– Narednika nema, a sve stoji tu razbacano!

Kliznuo je s konja i ubo ga tako žestoko da je izbezumljena životinja potrčala bezglavo nizbrdo, istim putem kojim je i došla.

– Prokleta životinja!? – kleo je Šejn veoma uverljivo.

Ventana se nasmeja meketavo. I on i Hagerman su sjahali s konja. Uvučenih ramena i sa uperenim oružjem lagano su se približavali. Šejn je prekoračio prirodnu, kamenu barijeru i kao prvi stupio u udoljicu. Teksašanin i njegov prijatelj su ga sledili. Ostali su da stoje i oprezno gledali oko sebe.

– Izgleda vraški tako kao da je narednik odmaglio – zaključio je Hagerman.

Šejn je još uvek držao ruke iza glave. Ispod oka je posmatrao Ventanu koji je prišao topu i ispitivao ga.

– Ova opaka stvar funkcioniše kako izgleda – kazao je i kao dokaz ispalio jedan rafal.

Hagerman se trže. Pogled mu je lutao preko korpi i sanduka razbacanih oko topa. Izdvojeno, sasvim desno stajao je jedan drugaci je sačinjen sanduk za koji se moglo pretpostaviti da sadrži zlato i novac na koje su se razbojnici okomili.

– Proveri! – zahtevao je Ventana očigledno uzbuđen. – Prokletstvo razvali okov i katanac! – naredio je Teksašanin. – Hoću da znam koliko sam bogat.

Hagerman je izvukao nož, uvukao ga između poklopca i donjeg dela sanduka, koristeći sečivo kao oruđe za obijanje.

Šejn se lagano udaljavao u pravcu gde se nalazila košulja. Činio je to krajnje neupadljivo. Što se više približavao košulji, sve se više uveravao da ona krije dragoceno i sigurno spasonosno oružje.

Poklopac na sanduku se podiže uz tresak. Ventana koji se nalazio uz top prope se na prste da bi video.

– Prokletstvo, prazan je! – uzviknu Hagerman – Verovatno je pasji sin natovaren bogatstvom uhvatio maglu.

– Pregledaj sledeći sanduk! – naredi Teksašanin – doviknu Ventana i obrisa oznojeno čelo.

Čelavi ubica sede na zemlju uz sledeći sanduk.

– Ako i ovaj bude prazan, Šejn, onda je s tobom gotovo!

– Slušaj, čoveče, pa to ne može biti moja krivica... – tvrdio je oprezno Šejn čija je sva pažnja bila usmerena na to da se dočepa crvene košulje, to jest onog što je košulja krila. Korak ispred nje namerno se sapleo i pao preko crvenog dela odeće. Osetio je kako mu oružje žulja rebra. Prigušio je ječanje i okrenuo se prema Ventani. Teksašanin je upravo okretao cevi topa. Još uvek nije ciljao na Šejna. Međutim, bilo je to stvar minuta, možda i sekundi.

Sanduk koji je kao sledeći obijao Hagerman bio je takođe prazan. Čovek iz Sedme brigade je to i znao. Sada u ovom delu sekunde dok cevi topa nisu još bile usmerene na njega, Šejn je morao da dejstvuje. Desnica mu kliznu ispod crvene košulje. Dokopao se oružja i poskočio. Pucao je na Ventanu, ali ga nije pogodio. Instinktivno se Ventana okrenuo na stranu i zgrčio prst na obaraču ubojitog automatskog oružja. Oružje je počelo da poskakuje, ali meta još nije bila na pravi način napadnuta. Još Ventana nije gospodario topom. To je bio vraški kratak predah za Šejna. On se izdigao iznad tla. Skočio je preko prirodne kamene barijere koja je okružavala udoljicu. Leđima je bio oslonjen o gornje kamenje.

Ventana je nastavio da puca. U međuvremenu je uspeo da savlada ovo automatsko oružje i upravlja njime kako je hteo. Šejn nije imao izbora, ugrožen žestokom kanonadom topa, podigao je revolver do kojeg se dokopao. Bilo je nemoguće u kratkom roku isključiti oba razbojnika – Ventanu i Hagermana. Postojao je samo jedan put, jedan način da se to učini. On je, međutim bio do te mere rizičan da Šejn nije smeo zanemariti mogućnost da i sam pri tome odleti u pakao.

Pripadnik Sedme brigade se okrete na stranu. Kliznuo je sa stena, odnosno prirodne kamene ograde i tako se našao ne samo van udoljice nego i zaklonjen. Tek tada je zgrčio kažiprst i pucao na korpu koju je iskusni vojnik Mekintajr, obeležio je jednom patronom dinamita da bi Šejnu stavio do znanja šta se nalazi u korpi. Pucao je bez oklevanja umesto na žive mete, u korpu. Užasna eksplozija protresla je vazduh. Komadi kamena oko njega leteli su kao džinovski projektili. Refleksnom kretnjom je Šejn zaklonio glavu pokrivši je šakama. Uprkos tome, u sledećem trenutku dobio je tako žestok udarac da je izgubio svest.

*

Narednik Mekintajr stajao je kraj postelje u trenutku kada se Šejn upravo probudio. Držao je u ruci flašu rakije i pružio je prema bolesniku.

– Cveće nisam mogao da nađem – rekao je cereći se. – Bože moj, posle eksplozije i požara mislio sam da si i sebe samog poslao put neba.

Šejnu se sećanje vraćalo prilično lagano, setio se šta se dogodilo. Poslednjim očajničkim pucnjem pogodio je korpu u koju je Mekintajr smestio šipke dinamita.

– Žao mi je onih momaka – kazao je riđokosi Irac – Ja sam u stvari želeo da ih vidim obešene.

– Imaš tačno pet sekundi vremena da nestaneš, naredniče, – čuo je nečji ženstven, mada veoma odlučan glas. – Ako baš budeš uprkos upozorenju i dalje opterećivao teško ranjenog čoveka, tvoje rezerve rakije naći će se iza ključa i katanca.

– Proklete žene, – promrsi Mekintajr. Kada je izašao u hodnik i krenuo prema izlazu hramajući upadljivo. Šejn ugleda lepu Mercedes. Bio je to prizor koji bi i mrtvog digao iz postelje. No pre nego što je to uspeo kraj Šejnove postelje se stvorila crnokosa lepotica i gurnula ga nazad, naterala da se zavali u jastuke.

– Nešto sa tvojom glavom nije baš u redu. Lekar smatra da treba da ostaneš u postelji najmanje dva dana.

Nagnula se nad njega, a crvena bluza se lelujala ispred njegovih očiju razdvajajući se kao zavesa i prikazujući čvrste, bujne grudi. Osećao je i njene sočne usne na svojim.

– Dva dana, Šejn! – ponovila je Mercedes de Silva. – Nikakvog naprezanja. Ne smeš da se pokrećeš.

Ruka lepotice kliznu ispod njegovog pokrivača. Opipavala mu je telo dok joj je u očima goreo plamen.

– To je sigurno loša vest. Međutim, da li bi hteo da čuješ i onu dobru?

– Naravno! – uzvrati uzbuđeno Šejn.

– Ona dva razbojnika iz planina su se povukla. Umakli su! Hoćo sa još dvojicom koji su ostali u Pueblu nalaze se zaključani i naravno vezani u jednom svinjcu. Za oko četiri dana stići će vojnici iz Fort Vaka, a ona dva dana mirovanja koje ti je lekar propisao, upravo su istekla, Šejn!

Pokrila ga je svojim toplim telom.

– Četiri dana! – šaputala mu je Mercedes de Silva na uho. – Posle toga će se naši putevi razilaziti, ali me ti nikada ne smeš zaboraviti, Šejn!

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by DIK BROWNE

©King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

svakog 4. i 5. u mesecu na svim kioscima

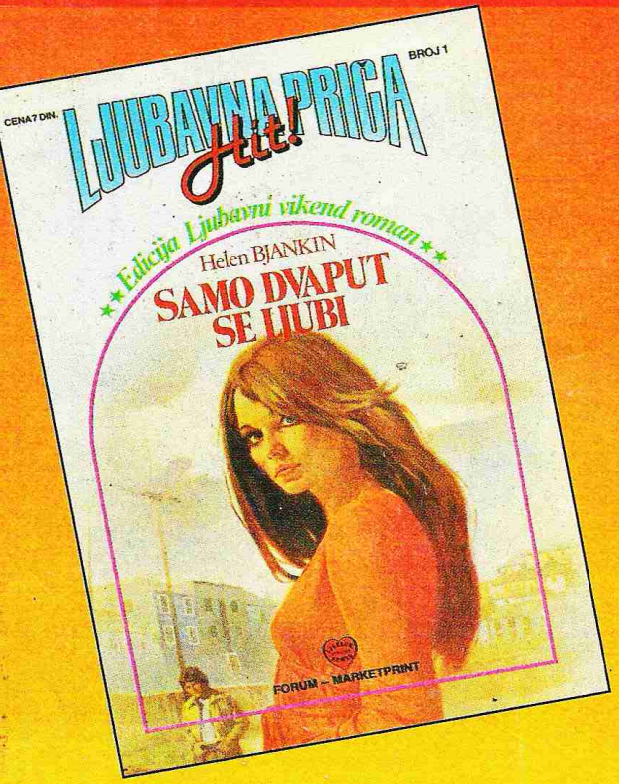

DVE NOVE EDICIJE

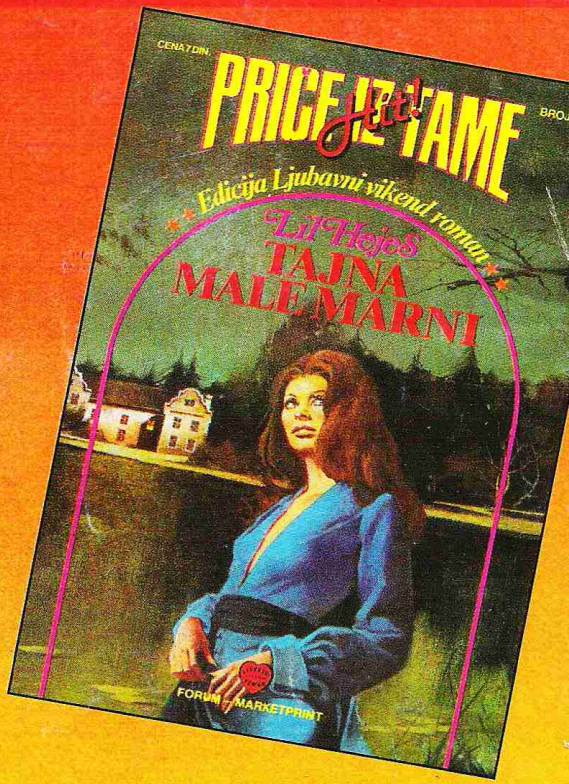

LJUBAVNI VIKEND ROMAN

HIT ROMANI LJUBAVNOG ŽANRA